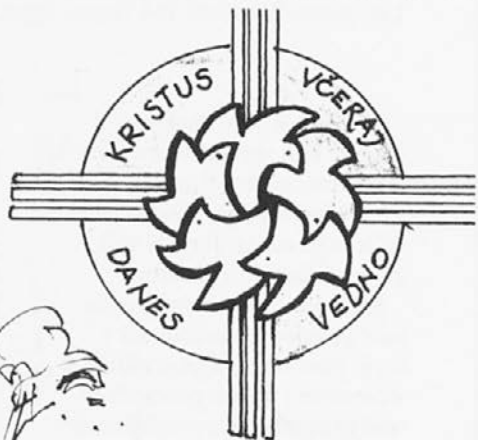

Print Post Approved
PP318852/0020

misli

THOUGHTS

LETO
YEAR 47
NOVEMBER 1998

misli

(THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja (Production Editor) Katarina Mahnič + Računalniški prelom Draga Gelt + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 – E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 15 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije po ladijski pošti 25, letalsko 45 dolarjev + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

MESEC je hitro naokrog. Zadnjič sem vprašal sestro Emo, ki je v Domu matere Romane, če se ji zdi življenje dolgo. "Dolgo pa ni," mi je odgovorila. Torej je tudi življenje kar hitro naokrog!?

Mesec spomina in molitve za naše pokojne je navzoč tudi v reviji pred vami. Nepogrešljiva je v novembru matica pokojnih, ki smo jo zaradi večje preglednosti uredili po abecednem redu in ne več po datumih smrti.

Na mladinskih straneh lahko preberete poročilo z mladinskega koncerta v Canberri. Čeprav je bila udeležba manjša kot prejšnja leta, je bilo ozračje prijetno in koncert uspešen.

Na platnicah ne prezrite ponudbe Baragove knjižnice!

Še vedno se zgodi, da kdo od Slovencev, ki je tu že mnogo let, niti ne ve za to naše glasilo, še več je seveda takih, ki Misli nimajo naročenih. Ponudite revijo svojim znancem in jih povabite, da se nanjo naročijo. Tudi božično novoletno darilo z enoletno naročnino za Misli je lahko posrečena oblika obdarovanja za majhen denar!

Glasba iz Baragove knjižnice

NOVE KASETE

CENA \$12

ZORAN CILENŠEK - Špela

ALPSKI KVINTET - Na Brezjah že zvon zvoni

LOJZE SLAK - Popotnik 1

LOJZE SLAK - Popotnik 2

BIG BEN - Stara mama

LOJZE SLAK - Raj pod Triglavom

LOJZE SLAK - Stari spomini

SIMONA WEIS - Mati, največji uspehi

ZATE SLOVENIJA - različni izvajalci

SEM RIBENČAN URBAN

ANSAMBEL BRATOV AVSENIK - Otoček sredi jezera

HENČEK - Moje uspešnice

ZLATKO DOBRIČ - Sedem dolgih let

ANSAMBEL BRATOV AVSENIK - Vse življenje same želje

MELODIJE MORJA IN SONCA - Največji uspehi

MAGNET - Polnočni poljub in največji uspehi

BRATJE IZ OPLOTNICE - Pesem nikoli ne umre

ALPSKI KVINTET - Veselo po domače

ANSAMBEL LOJZETA SLAKA - Iz bogate glasbene skrinje

Gornje in druge kasete (poglejte v junijsko številko Misli) lahko naročite po pošti. Vse čeke z naročili prosimo napišite na Baraga Library. Prosimo, vključite poštino.

Slika na naslovnici je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Na njej sta simbolno upodobljeni obe domovini, Slovenija in Avstralija. Na fotografiji pa je znamenje, vzdano v neko hišo v Krakovski ulici v Ljubljani. Menda spominja na kugo, prikazuje pa žalostnega "putta" (golega otročiča), sedečega na človeški lobanji in s peščeno uro v desni roki.

Vemo, da bomo umrli, a ne verjamemo

p. Metod Ogorevc

Leto 47, št. 11
November 1998

Vemo, da bomo umrli, ... - p. Metod Ogorevc	- stran 257
Pesem o zvezdah - Tone Pavček	- stran 258
Trenutki molka - Franc Sodja	- stran 259
Matica naših pokojnih	-stran 260
Sv. družina Adelaide - p. Janez	-stran 263
Izpod Triglava Pismo škofa Alojza Urana	- stran 264 - stran 267
S ponosom reči smem, Slovenec sem - dr. Edi Gobec	- stran 268
Križem avstralske Slovenije	- stran 270
Sveti Frančišek Asiški - Marija Kmetova	- stran 272
Tonček iz Potoka -p. Bazilij Valentin	- stran 274
Znamke	- stran 276
Pismo o slovenščini VI. - Mirko Mahnič	-stran 277
Deseta obletnica radia 3ZZZ - Saša Ceferin	- stran 278
Sv. Ciril in Metod Melbourne - p. Metod	- stran 279
Sv. Rafael Sydney - p. Valerijan	- stran 281
Naše nabirke	- stran 283
Kultura nas druži, zapis z mladinskega koncerta v Canberri - Veronika Falež, foto Florjan Auser	- stran 284
Križanka in razvedrilo	- stran 286

Včasih me kdo kar malo pomiluje, češ: p. Bazilij je krščeval in poročal, vi pa pokopavate. Pri nekaterih drugih izkušnjah sem vesel sočutnega razumevanja, tu pa se mi zdi, da imam nekaj povedati o svojem razumevanju. Mesec november ponuja ugodno priložnost za razmišljanje o tej temi.

Smrt spada k življenju, in bolj se tega zavedamo, bolj modro živimo. Je že prav, da človek dela in načrtuje in si izboljšuje življenje. Vendar: če beži od misli, da se mu življenska ura izteka, se mu hitro zgodi, da se preveč trudi za stvari, ki niso vredne tolikšne pozornosti, ker bo kmalu vse zapustil drugim. Vprašanje je, kaj bi delali, če se ne bi kratkočasili s tem, kar že delamo, vendar z mislijo na konec delamo bolj preudarno. Jezus nam daje zelo koristen nasvet: "Ne nabirajte si zakladov na zemlji,

kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi spodkopavajo zidove in kradejo. Nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja in kjer tatovi ne spodkopavajo in ne kradejo. Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce." (Mt 6,19.21). Zakladi v nebesih so duhovne narave: kar naredimo iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Kristjan je človek za druge. Seveda pa ne gre pozabiti, da "ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe"; torej ljubi tudi sebe. Ljubezen do sebe vključuje misel na

Pesem o zvezdah

Vsak človek je zase svet,
čuden, svetel in lep
kot zvezda na nebu...

Vsak tiho zori,
počasi in z leti,
a kamor že greš, vse poti
je treba na novo začeti.

Tako živimo ljudje.
Vsak zase krmari k
pogrebu.
Svetloba samo
nas druží kot zvezde na
nebu.

A včasih so daleč poti,
da roka v roko ne seže,
a včasih preblizu so si,
da z nohti lahko
srce kdo doseže...

Od tega menda
človek umre,
od tega z neba
se zvezda ospe.

Tone Pavček

minljivost zemeljskega bivanja, ker smo drugače na najboljši poti, da bomo živeli v samoprevari.

Stari Rimljani so pomenljivo zapisali: "Vsi vemo, da bomo umrli, verjamemo pa ne." S tem so priznali, da je globoko v nas zapisana slutnja večnosti. Ne verjamemo, da bomo umrli, ker smo poklicani k večnemu življenju. Jezus Kristus nam je to slutnjo potrdil s svojim oznanilom, s svojo smrtjo in še zlasti z vstajenjem. Resnica o poklicanosti k večnemu življenju je ena osrednjih resnic naše vere. To verujemo ali pa ne verujemo. Nevera se kaže predvsem v praksi in ne toliko v teoriji: predvsem v tem, kako živimo in ne toliko v tem, kaj govorimo.

Naša slovenska skupnost se stara in obeta se nam vse več pogrebov. Morda čutimo, da je to tragično, žalostno, skrivnostno in še marsikaj. To dejstvo nas lahko navdaja z malodušjem, pesimizmom, jezo, ali pa nas umirja, navdaja z občutkom svečanosti, lepote. Praznina za človekom, s katerim smo živeli ali ga poznali morda dosti let, neizogibno ostane. Močnejše kot so bile vezi, močnejše je tudi pogrešanje in zato žalovanje. Ali nas ta odhajanja tudi treznijo, nam dajejo misliti, nas sprašujejo o naši veri ter o preteklem in prihodnjem življenju? Ob dejstvu smrti smo hkrati tudi ob izviru življenja, ob vprašanju njegovega smisla in nesmisla, minljivosti in večnosti.

"Velik dar, skrit v našem umiranju, je dar, biti eno z vsemi ljudmi. Tudi če smo še tako različni med seboj, vsi smo se rodili nemočni in vsi umiramo nemočni. Majhne razlike, ki so vmes v našem življenju, izginejo v luči te neznanske resnice," je zapisal duhovni pisatelj Henri J. M. Nouwen. In vprašanja, ki jih zastavlja v knjigi *Naš največji dar*, so vprašanja, ki si jih ne bo odveč postaviti v tem novembrskem mesecu spomina in molitve za pokojne: "Ali je smrt tako absolutni konec vseh naših misli in dejanj, da ji enostavno ne moremo direktno gledati v obraz? Ali pa je možno, da se korak za korakom spoprijateljimo s svojim umiranjem in s svojo smrtjo in ji z odprtostjo živimo naproti v zaupanju, da se nimamo ničesar bati? Ali je možno, da se enako preudarno pripravimo na svoje umiranje, kot so se naši starši pripravili na naše rojstvo? Ali lahko pričakujemo svojo smrt kot prijatelja, ki bi nam rad zaželel dobrodošlico?"

Vse pogostejši pogrebi v naših slovenskih skupnostih nam (morda) olajšujejo soočenje s temi življenjskimi vprašanji, vera v ljubečega nebeškega Očeta pa naj nam pomaga, da si jih počasi "udomačimo."

Grobovi pokojnih so pridiga živim: pomni človek, da si prah. Morda jutri, morda čez petdeset let. Spričo večnosti majhna razlika.

Človek brez vere stoji ob grobu razumeti tiho pridigo grobov.

pokopališča potolažen in

Morda najlepši prostor za

Vsak človek ima svojo nalogo

imenovan na prvih straneh

Vsak ima svoj svet, ki mu ga

Že to je v božjih načrtih,

molitvijo: zgodi se tvoja

Morda nikdar vsega

Gotovo pa v večnosti.

Kaj ni to dovolj?

Po ovinkih ali po ravni poti:

vso pot in nas tam čaka.

slabostjo.

Vsak bo imel v večnosti

svoj obraz.

nerodno zmeden. Le veren človek more slišati in
Kljub bolečemu spominu na pokojne odhaja s
obogaten. Kako dragocen obisk: sam sredi grobov.
premišljevanje. Nepotrebno zdihovanje: čemu živim.
na zemlji. Ni treba biti na govorniškem odru, ne
dnevnikov. V tem ni veličina človeka.

je odkazal Bog. Vsak ima svojo pot in svojo misijo.
da živim. Lahko ne bi. In če živim z osnovno
volja, je moje življenje smiselno in bogato.
globokega smisla ne bom dognal na zemlji.

konec je skupen – Očetov dom. Kristus je prehodil
Vsak je po svoje obdarovan z milostjo in

Franc Sodja: Trenutki molka

Matica naših pokojnih

**Od novembra 1997
do novembra 1998**

IVANKA BALIGAČ

r. 23. 9. 1955 – Ižakovci v Prekmurju
+ 5. 7. 1998 – Braybrook, Victoria

ALOJZ BOHTE

r. 10. 12. 1937 – Verdun pri Novem mestu
+ 27. 12. 1997 – Melbourne, Victoria

IVAN BOLE

r. 23. 6. 1929 – Slavinje pri Hruševju
+ 6. 5. 1998 – North Geelong, Victoria

IVANKA BRATINA, roj. Mervič

r. 2. 6. 1924 – Šmihel, občina Šempas
+ 3. 1. 1998 – Melbourne, Victoria

IVAN BRATINA

r. 24. 10. 1914 – Dolga Poljana pri Vipavi
+ 1. 9. 1998 – Kew, Victoria

CARMELA CARCICH, roj. Nikolič

r. 16. 7. 1906 – Unije v Istri
+ 23. 12. 1997 – Adelaide, S.A.

STANISLAV STANO COLJA

r. 29. 8. 1940 – Tomačevica pri Komnu
+ 18. 8. 1998 – Penrith, N.S.W.

GABRIJEL ČEFARIN

r. 12. 3. 1931 – Ajševica na Goriškem
+ 23. 11. 1997 – Blacktown, N.S.W.

Če opazite, da v zadnjem letu umrlega rojaka ni na seznamu, nam prosimo sporočite. Le tako bo Matica naših pokojnih čim popolnejša.

TEODOR ČERNUTA

r. 28. 11. 1927 – Log pod Mangartom
+ 16. 3. 1998 – St. Marys, N.S.W.

ANA DRANGINIS, roj. Košir

r. 23. 7. 1914 – Tržič
+ 13. 7. 1998 – Melbourne, Victoria

IGNAC DREVENŠEK

r. 27. 7. 1937 – Sv. Andraž pri Leskovcu
+ 1. 7. 1998 – Bankstown, N.S.W.

LOJZE DRVODEL

r. 20. 6. 1924 – Črna na Koroškem
+ 18. 10. 1998 – Slovenj Gradec, Slovenija

JANEZ ERZETIČ

r. 18. 4. 1929 – Vrhovlje pri Kožbani
+ 12. 10. 1998 – Gorokan, N.S.W.

ERIK FRAS

r. 15. 1. 1946 – Sv. Ana v Slovenskih Goricah
ANTON FURJAN

r. 17. 5. 1911 - ?

+ 24. 7. 1998 – St. Albans, Victoria
+ 22. 2. 1998 – Canberra, A.C.T.

MARIJA GOMINŠEK, roj. Fužir

r. 26. 8. 1939 – Ravne na Koroškem
+ 15. 9. 1998 – Sydney, N.S.W.

MARIJA GRUNTAR, roj. Filipič

r. 7. 2. 1922 – Stanovišče pri Kobaridu
+ 14. 7. 1998 – Auburn, N.S.W.

JOŽEF HRASTNIK

r. 9. 2. 1920 – Trnovlje pri Celju
+ 24. 8. 1998 – Sydney, N.S.W.

IVANKA KARIŽ, roj. BOLE

r. 8. 8. 1904, Križ pri Tomaju
+ 21. 10. 1998, Waratah, N.S.W.

JANEZ KIMOVEC

r. 27. 7. 1918 – Bukovica/Vodice pri Ljubljani
+ 16. 10. 1998 – Unanderra, N.S.W.

MARIJA KLEMENS, roj. Zinkovič
r. 8. 12. 1926 – Zbigovci pri Gornji Radgoni
+ 19. 5. 1998 – Sydney, N.S.W.

LIDIJA KODER

r. 28. 6. 1975 – Melbourne, Victoria
+ 17. 2. 1998 – Melbourne, Victoria

PETER KOLACHEW

r. 1922 – Ismael, Romunija
+ 27. 12. 1997 – Newcastle, N.S.W.

VERA KOROŠEC, roj. Tavčar

r. 16. 9. 1922 – Gorenja Dobrava
+ 28. 4. 1998, Melbourne, Victoria

RAFAEL KRAŠEVEC

r. 12. 8. 1924 – Ponkrac-Griže
+ 27. 6. 1998 - ?

SLAVKO KREGAR

r. 24. 12. 1939 – Ilirska Bistrica
+ 25. 12. 1997 – Berri, S.A.

ALBERT KURE

r. 17. 8. 1917 – Pregar na Primorskem
+ 20. 2. 1998 – Fawkner, Victoria

ALOJZ LAMPE

r. 9. 6. 1932 – Col pri Vipavi
+ 11. 4. 1998 – Kurri Kurri, N.S.W.

GORDON LATIMER

r. 13. 11. 1930 – Concord, N.S.W.
+ 3. 3. 1998 – Kempsey, N.S. W.

FRANC LAVRIČ

r. 11. 9. 1911 – Kočevje
+ 7. 1. 1998 – Wollongong, N.S.W.

DOMINIKA LEVER, roj. Nadoh

r. 26. 3. 1933 – Janeževo Brdo (Prem)
+ 15. 1. 1998 – Seven Hills, N.S.W.

FRANK LIKAR

r. 22. 2. 1931, Otlica pri Ajdovščini
+ 20. 9. 1998 – Keilor East, Victoria

JOŽE LUKEŽ

r. 1940 – Liboje pri Celju
+ 29. 12. 1997 – Perth, W.A.

ALOJZIJA MARINKA MACORIG,
roj. Dernovšček

r. 10. 7. 1923 – Plave pri Anhovem
+ 7. 12. 1997 – Sydney, N.S.W.

STANKO MAMILOVIČ

r. 30. 4. 1936 – Jelovice pri Buzetju
+ 31. 5. 1998 – Balarat, Victoria

VERA MAMILOVIČ

r. 30. 3. 1938 – Zajelšane pri Ilirski Bistrici
+ 31. 5. 1998 – Balarat, Victoria

IVAN MATEŠIČ

r. 18. 2. 1928 – Otok Molat pri Zadru
+ 19. 4. 1998 – Greystanes, N.S.W.

STANKO MAURICH

r. 9. 12. 1921 – Hrušica pri Ilirski Bistrici
+ 6. 3. 1998 – Perth, W.A.

IVAN MEJAČ

r. 28. 9. 1919 – Zgornji Kašelj pri Zalogu
+ 11. 1. 1998 – Melbourne, Victoria

LUCIJA MIKLAVEC, roj. Debevec

r. 3. 12. 1902 – Lipsenj, župnija Grahovo
+ 15. 10. 1998 – Kew, Victoria

ANA MARIJA MRŠNIK

r. 31. 1. 1936 – Male Mune v Istri
+ 18. 7. 1998 – Melbourne, Victoria

FRANC MUHIČ

r. 28. 1. 1929 – Kočevje
+ 22. 3. 1998 – Sydney, N.S.W.

FRANZ MURNIK

r. 17. 12. 1923 – Petrovče pri Celju
+ 22. 5. 1998 – Bankstown, N.S.W.

STANKO MUSAK

r. 5. 5. 1935 – blizu Maribora
+ 14. 11. 1997 – Sydney, N.S.W.

JOŽE NEMEC

r. 12. 3. 1931 – Turnišče
+ 10. 2. 1998 – St. Albans, Victoria

KAROLINA NOWICKI, roj. Perko

r. 3. 4. 1925 – Tržič
+ 8. 9. 1998 – Katoomba, N.S.W.

VILKO PAVLIČ

r. 13. 1. 1918 – Črniče na Primorskem
+ 16. 11. 1997 – Cranbourne South, Victoria

FRANC PEČNIK

r. 1936

+ 5. 11. 1997 – Gold Coast, QLD.

KAROLINA PEČNIK

r. 21. 10. 1926 – Studenice pri Poljanah

+ 3. 12. 1997 – Lauderdale, Tasmania

JOŽEF PELICON

r. 1927 - Šempas pri Novi Gorici

+ 1998 – Perth, W. A.

DRAGO PERITZ

r. 2. 12. 1925 – Ljubljana, Moste

+ junij 1998 – Melbourne, Victoria

STANKO POTOČNIK

r. 3. 5. 1924 – Maribor

+ december 1997 – Perth, W.A.

JANEZ PRISTOV

r. 5. 2. 1911 – Gorje pri Bledu

+ 3. 3. 1998 – Bendigo, Victoria

LOJZE PUNGERČAR

r. 13. 7. 1925 – Gruča na Dolenjskem

+ 9. 5. 1998 – Adelaide, S.A.

STANISLAV RAPOTEC

r. 4. 10. 1911 – Trst

+ 18. 11. 1997 – Sydney, N.S.W.

ANA RIBIČ, roj. Martini

r. 27. 5. 1924 – Ratež, Brestovica

+ 9. 9. 1998 – Altona Meadows, Victoria

MIRKO RITLOP

r. 26. 10. 1934 – Črenšovci v Prekmurju

+ 17. 10. 1998 – Sydney, N.S.W.

EVGEN ROJC

r. 11. 5. 1940 – Gornji Zemono pri Ilirski Bistrici

+ 3. 12. 1997 – Sydney, N.S.W.

VEKOSLAV RUTAR

r. 18. 9. 1924 – Zabiče pri Ilirski Bistrici

+ 27. 2. 1998 – St. Albans, Victoria

MILKA SAMARDZIJA, roj. Mlinar

r. ? – Dobračeva, Žiri

+ 22. 6. 1998 – Melbourne, Victoria

JOŽEF SLAVEC

r. 16. 9. 1925 – Knežak

+ 3. 5. 1998 – Melbourne, Victoria

JOŽEFA STARC

r. 14. 4. 1914 – Cunj pri Buzetu

+ 19. 2. 1998 – Melbourne, Victoria

FRANC ŠABEC

r. 17. 7. 1934 – Klenik pri Pivki

+ 10. 2. 1998 – Melbourne, Victoria

STANKO ŠAJN

r. 12. 8. 1938 – Knežak

+ 12. 8. 1998 – Hobart, Tasmania

VIKTOR ŠENKINC

r. 1. 1. 1923 - Šembije

+ 21. 10. 1998 - Avondale Heights, Victoria

ELIGIJO ŠEREK

r. 29. 11. 1919 – Ig pri Ljubljani

+ 25. 9. 1998 – Melbourne, Victoria

MARJAN ŠIMENKO

r. 27. 2. 1934 – Ptuj

+ 11. 9. 1998 – Footscray, Victoria

JOŽEFA ŠINKINC, roj. Milavec

r. 11. 2. 1932 – Knežak

+ 17. 7. 1998 – Melbourne, Victoria

ANGELA ŠKOFIC, roj. Škraba

r. 4. 3. 1928 – Matena (Ig pri Ljubljani)

+ 19. 3. 1998 – Melbourne, Victoria

JOŽEFINA ŠWEIGER, roj. Hribar

r. 15. 3. 1920 – Sveti Pongrac/Griže pri Celju

+ 11. 10. 1998 – Bulla, N.S.W.

VLADIMIR TOŠ

r. 2. 6. 1957 – Albury, N.S.W.

+ 15. 3. 1998 – Brisbane, QLD.

PAVEL TRGANC

r. 2. 2. 1938 - ?

+ 27. 8. 1998 – Melbourne, Victoria

BARTOLOMEJ URANKAR

r. 6. 6. 1924 – Tuzla

+ 15. 3. 1998 – Melbourne, Victoria

JANEZ VIDOVIČ

r. 18. 1. 1936 – Pobrežje – Videm pri Ptuj

+ 26. 1. 1998 – Melbourne, Victoria

MILKA VUKOVIČ, roj. Bebič

r. 21. 1. 1946 – Karbun, Istra

+ 17. 11. 1997 – Melbourne, Victoria

ZOFKA ZBOGAR, roj. Šuligoj

r. 24. 3. 1926 – Lokavec na Primorskem

+ 12. 5. 1998 – Adelaide, S.A.

SONJA ŽABKAR

r. 6. 11. 1968 – Wollongong, N.S.W.

+ 3. 3. 1998 – Wollongong, N.S.W.

BERTA ŽELE, roj. Slavec

r. ? – Knežak

+ 6. 7. 1998 – Melbourne, Victoria

IVAN ŽELE

r. 7. 5. 1917 – Strmina pri Postojni

+ 9. 7. 1998

JOŽE ŽUPANČIČ

r. 14. 7. 1927 – Čerov log pri Šentjerneju

+ 10. 5. 1998 – Adelaide, S.A.

SILVO ŽVOKALJ

r. 1932 - Krško

+ 13. 1. 1998 – Adelaide, S.A.

Dodani k matici pokojnih:

STANISLAV BATISTA

r. 16. 3. 1928 – Veliki Bukovci pri Ilirski Bistrici

+ 2. 6. 1997 – Melbourne, Victoria

ZOLI HORVAT

r. 1943 – Prekmurje

+ 3. 10. 1997 – Surfers Paradise, QLD.

SILVA JURAS, roj. Horvat

r. 28. 12. 1928 – Celje

+ 15. 10. 1997 – Brisbane, QLD.

VERA PEČAR, roj. Kos

r. 24. 2. 1932 –

Zagorje ob Savi

+ 9. 9. 1997 –

Brisbane, QLD.

Ob vračanju v Adelaido si vedno zaželimo, da bi se kmalu spet skupaj odpeljali naužit svežega morskega zraka. Da ne bi kdo mislil, da gremo vedno na morje, včasih nas pot zanese tudi v hribe, predvsem, če je kakšen gost iz Slovenije, da mu pokažemo naše vinarne ali kakšen drug zanimiv kraj. Ta čas je še posebej lepo, ko se vozimo med žitnimi polji. Čudovit je pogled na žitne planjave, kjer valovi zdaj že dozorevajoče žito. Naš šofer Milan pravi, poglejte lepote in bogastvo Avstralije. Pa se velikokrat ne zavedamo njenih bogastev in lepote, da nam ni treba stradati kruha. Bog daj, da bi ga znali deliti s tistimi, ki trpijo lakoto.

Ko sem omenil kruh in lačne: na predzadnjo nedeljo v mesecu oktobru, na misijonsko nedeljo, smo imeli po maši BBQ, katerega izkupiček je bil namenjen misijonarjem. Kot vedno so tudi tokrat naši rojaki radi pomagali. Čeprav smo majhna skupnost, smo za hrano in srečolov dobili čez sedemsto dolarjev. Bog povrni vsem, ki ste na kakršen koli način doprinesli z delom ali udeležbo za pomoč misijonarjem.

V mesecu novembru, ko se spominjamo vseh naših rajnih, bomo imeli v naši cerkvi vsak petek zvečer sveto mašo za rajne. Kot ponavadi bomo obiskali tudi grobove, razpored obiskov bo objavljen v Oznanih. Obiski grobov bodo predvsem ob delavnikih, ker sem še vedno vezan na madžarsko skupnost, ki nima svojega duhovnika.

p. Janez

sv. družina
adelaide

Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,

Holy Family Slovenian Mission,

51 Young Ave, W. Hindmarsh, S.A. 5007

(P.O.Box 479, Welland, S.A. 5007)

Tel.: (08) 8346 9674 Fax: (08) 8346 3487

Oktober je mesec pomladi, ko se vse prebuja, vse cveti in so izleti v naravo čudoviti. Marsikdo sredi tedna ne more oditi na izlet, delo veže in tudi družina. Naši upokojenci pa so lahko srečni, da lahko gredo z državnim minibusom na izlete, ki jih praktično nič ne stanejo, razen dobre volje. Včasih, če mi čas dopušča, se jim pridružim tudi sam. Naš šofer Milan Čeligoj je zelo potrpežljiv, gospa Pavla pa polna humorja, tako da čas prehitro mine. Kadar sem v njihovi družbi, se navadno odpeljemo v Wallaroo na ribarjenje. Pa vse kaže, da se ribe ravno takrat ne dajo ujeti. Kar so mi pred leti upokojenci kupili ribiški pribor, ga s pridom uporabljam, žal z malo uspeha, kljub temu pa je veliko smeha prav na račun neuspešnega lova.

Misli, november 1998

LOG PRI VIPAVI – Svetniškega kandidata misijonarja Friderika Baraga smo lahko bolje spoznali že v letošnjih šmarnicah. Cerkev na Slovenskem pa vsako leto praznuje tudi Baragovo nedeljo z namenom, da bi tega svetniškega škofa bolje spoznali in se v molitvi zatekali k njemu. Od leta 1977 je Baragov odbor prirejal Baragov dan v različnih župnijah ljubljanske nadškofije. Letos pa je ta slovesnost prvič potekala v koprski škofiji in sicer v Logu pri Vipavi. V nedeljo, 20. septembra popoldne, se je v tej romarski cerkvi zbralo veliko število vernikov iz vseh krajev Slovenije. Po molitvi rožnega venca se je začela sveta maša, ki jo je ob somaševanju petdesetih duhovnikov in več škofov vodil ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Franc Rode. V uvodnem nagovoru je prikazal življenjsko pot svetniškega škofa in hkrati ljudi povabil k molitvi za koprskega škofa Metoda Piriha, ki počasi okrevaja. On naj bi namreč pri tej sveti maši pridigal. Namesto njega je spregovoril generalni vikar te škofije Renato Podberšič. Spregovoril je o svetosti, ki je nujna in mogoča tudi danes. Zgled za to pa je tudi svetniški škof Friderik Baraga. Po sveti maši je frančiškan p. Bruno Korošak povedal, kako poteka proces za Baragovo beatifikacijo. Temu je sledil še prikaz Baragovega življenja v sliki in besedi. **T. G.**

KOŠENJAK - V soboto, 26. septembra, se je v Bistriškem jarku z mašo in nagovorom mariborskega škofa, dr. Franca Krambergerja, pred kapelo zavetnika ekologov sv. Frančiška začelo prvo Slovensko ekološko romanje. Končalo se je z okroglo mizo o ekološki problematiki v planinskem domu Košenjak. V sodelovanju z dvema največjima verskima skupnostima v Sloveniji, rimokatoliško in evangeličansko Cerkvijo, sta romanje pripravila Slovensko ekološko gibanje (SEG) in Koroško ekološko združenje. **M. P.**

TEHARJE – Četrtega oktobra, na god redovnega ustanovitelja sv. Frančiška Asiškega, zagovornika zdravega človekovega življenja in čistega okolja, je bila na Teharjah pri Celju obletna maša za teharske žrtve. Po koncu druge svetovne vojne je bilo to okolje močno onesnaženo s tonami odpadkov na človeških kosteh,

MUTA – Najprej Vas najlepše pozdravljam. Vem, da je moja želja nekoliko nenavadna, vendar kljub temu upam, da mi boste morda pomagali. Moj hobi so znamke. Ker moje področje zbiranja poleg Evrope zajema tudi Avstralijo in njene otoke, v Avstraliji že nekaj časa iščem partnerja, ki bi bil pripravljen na sodelovanje. Odločil sem se za zbiranje avstralskih znamk predvsem zato, ker so mi zelo všeč in ker mi je Avstralija kot oddaljena dežela zelo zanimiva. Prosim vas, da posredujete moj naslov tistim, ki jih zanima zbiranje znamk (Slovenije ali Evrope) in so pripravljeni na izmenjavo. Morda bi bilo to zanimivo tudi za naše zdomce v Avstraliji. Pišejo mi lahko v slovenščini, nemščini ali angleščini. Za ves Vaš trud se Vam že vnaprej najlepše zahvaljujem.

S spoštovanjem, **Bojan Vrhnjak, Ob polju 1, 2366 Muta, Slovenia, Evropa.**

predvsem pa je bil kršen naravni in božji zakon, je pri maši opozoril domači župnik Ivan Koren.

Mariborski škof dr. Franc Kramberger, je dopolnil župnikovo misel: »Teharji ni mogoče zamolčati, kot ni mogoče ničesar zamolčati in ničesar skriti pred Bogom; Teharje je v nas in z nami, saj ni kotička v Sloveniji, kjer ne bi vedeli zanje, kjer še niso slišali, kako so bile teptane človekove pravice, krateno njegovo dostojanstvo; kjer je človek postal človeku zver, kjer so verne preganjali, mučili in pobijali kot prve kristjane.«

M. P.

LJUBLJANA - V torek, 15. septembra, se je z dvotedenskega obiska pri slovenskih rojaki v Združenih državah Amerike in Kanade, vrnil nadškof dr. Franc Rode. Tam se je udeležil Baragovih dni, vodil slovesno bogoslužje v cerkvi sv. Vida v Clevelandu in se srečal z več kot tisoč Slovenci na Slovenski pristani. Posebej se je srečal s slovenskimi duhovniki iz Toronta in sosednjih mest, s kardinalom Amrožičem in skupaj z več kot tisoč Slovenci poromal k svetišču kanadskih mučencev v Midland. Slovenci so bili nadškofa veseli, toplo so ga sprejeli v vseh krajih, kjer jih je obiskal, on pa jih je spodbujal k ohranjanju narodne in krščanske zavesti in pripadnosti.

M. P.

LJUBLJANA - V galeriji Družina so v začetku oktobra odprli razstavo z naslovom Slovenski tisk v Združenih državah Amerike in Kanadi (1940 - 1997). Avtor razstave je nekdanji profesor ekonomije v New Yorku dr. Janez Arnež, ki že od študentskih let zbira slovenski tisk. Pred sedmimi leti se je preselil v Ljubljano in zdaj v Zavodu svetega Stanislava v veliki prostorski stiski ureja arhiv slovenskega zdomskega tiska v okviru raziskovalnega inštituta Studia Slovenica. Pri tokratni razstavi, ki prikazuje slovenski tisk iz Združenih držav in Kanade, se je omejil na čas od začetka druge svetovne vojne do danes, saj vsega zbranega gradiva ni bilo mogoče naenkrat razstaviti. Obiskovalcem razstave postane jasno, kaj je pomenila in še pomeni tiskana beseda Slovincem v svetu. V 44 vitrinah so predstavljene številne revije, listi in časopisi. Med knjigami najdemo leposlovje ustvarjalcev, ki jih domovina ne pozna, prevode naših klasikov v angleščino, učbenike, znanstvene publikacije in strokovna dela, Na ljudske pesmarice in dela sodobnih skladateljev. Na častnem mestu med razstavljenimi deli je Amerikanski Slovenec, prvi slovenski tednik, ki izhaja še danes. Luč sveta je zagledal leta 1891 v Chichagu. Med razstavljenimi knjigami je tudi Le Petit Tonček du Potok p. Bazilija Valentina v francoščini.

T. G.

DOBROVA - Torontski naškof, kardinal Alojzij Amrožič, je sredi meseca oktobra prvič v novi službi obiskal rodno Slovenijo. Papež Janez Pavel II. ga je za kardinala Misli, november 1998

imenoval 21. februarja letos. V začetku meseca je prispel v Rim, kjer je 4. oktobra prevzel v simbolično posest cerkev svetih Marcelina in Petra pri Lateranu. Vsak kardinal namreč po stari tradiciji postane član rimske škofije in dobi po navadi prvih kardinalov, ki so bili rimski župniki, naslovno cerkev. Dan pred tem je bil navzoč pri slovesnem bogoslužju v Mariji Bistrici, kjer je sveti oče Janez Pavel II. razglasil za blaženega zagrebškega kardinala Alojzija Stepinca. Po kratkem obisku pri zamejcih na Goriškem, je prišel v Slovenijo. Srečal se je s svojimi prijatelji in znanci, z vodstvom cerkve in države. Vernikom pa se je kardinal predstavil najprej v rodni župniji na Dobrovi pri Ljubljani

I. W. Valvasor: Topographia Ducatus Carnioliae Moderna, 1679, Stiški samostan z vzhodne strani

in zatem še v ljubljanski stolnici. V Pirnatovi galeriji v Dobrovi so ob tej priložnosti odprli razstavo o njegovem stricu p. Bernardu Amrožiču, ki ga je kardinal še kot duhovnik obiskoval v Avstraliji.

T. G.

STIČNA - Prvi konec tedna v oktobru bo zapisan v zgodovino Stične z velikimi črkami. Množice vernikov in duhovnikov iz vse Slovenije so privabile v stiško baziliko sklepe slovesnosti jubilejnega leta ob 900. obletnici ustanovitve cistercijanskega reda in ob 100. obletnici vrnitve cistercijanov v Stično. V soboto, 3. oktobra, so pevci ljubljanskih pevskih zborov in simfoniki RTV Slovenija izvedli oratorij Maša na polju, ki jo je za to priložnost napisal skladatelj Avgust Ipavec.

Glasbeno prireditev so ob koreografiji Mojce Horvat polepšali benediktinci iz opatije Göttweig, sestre frančiškanke Marijine misijonarke in otroci iz Stične.

Vlogo sv. Sholastike in sv. Hildegarde je skladatelj zaupal operni sopranistki Ireni Baar, sv. Benedikta Slavku Savinšku, sv. Bernarda Janezu Lotriču, nebeški glas pa je zrecitiral Demeter Bitenc. Na orgle je igral Tone Potočnik, dirigiral pa Marko Munih. V nedeljo, 4. oktobra, dopoldne, je ob somaševanju generalnega opata Maura Esteva, stiškega opata Antona Nadraha in številnih drugih opatov, opatinj, benediktincev in benediktink iz mehreravskega samostana, ki ima največ zaslug za oživitvev starodavnega samostana v Stični, vodil opat oče stiškega samostana in predsednik Mehreravske kongregacije dr. Kassian Lauterer. Na koru so pevci ljubljanskih pevskih zborov peli Mašo narodov skladatelja Avgusta Ipavca, ki jim je tudi dirigiral. Popoldne pa je sklepno zahvalno mašo za sto let plodnega delovanja v Stični ob slovenskih škofih, gostih iz tujine in več kot sto duhovnikih daroval ljubljanski nadškof in metropolit Franc Rode. "To slovesnost obhajamo v znamenju zahvale troedinemu Bogu za dar, ki ga je naklonil Cerkvi s cistercijanskim redom, in z občutjem hvaležnosti za bogate duhovne sadove, ki jih je slovenski narod prejel v zadnjih sto letih z obnovitvijo samostanskega življenja v Stični," je dejal nadškof.

"Dragi bratje cistercijani! Vaše bistveno poslanstvo je, da v tem svetu, kjer je malo resničnega veselja in upanja, pričujete za Boga, ki edini daje smisel našemu življenju, ki nas edini rešuje pred silami smrti. Za Boga, ki kot veliko sonce edini ožarja naše bežne dni in jim daje polnost, lepoto in upanje. Posredujte vsem, ki se vam bodo približali, izkustvo živega Boga in njegove brezmejnne ljubezni do vsakega človeka.

Kažite nam pot za Jezusom v evangeljski preprostosti in uboštvu. In prinašajte nam Kristusov mir, ki ga svet ne more dati." T. G.

SLOM - Več tisoč vernikov iz vse Slovenije je v nedeljo, 27. septembra, skupaj s slovenskimi škofi in več sto duhovniki priromalo s tremi vlaki, več deset avtobusi, osebnimi avtomobili in peš na Slom, k Slomškovi domačiji, da se iz vsega srca zahvalijo in sedaj že počastijo prvega sina slovenskega rodu, ki ga bo katoliška Cerkev prištela med blažene. Sprejela sta jih Komorni moški pevski zbor iz Celja z venčkom Slomškovih pesmi in kvartet trobil.

Slomškova domačija na Slomu

Čudovito je odmevala molitev in pesem na Slomu, med zorečimi nasadi jabolk, na kraju, kjer je Slomšek pil prvo mleko vere, ljubezni, razumevanja in širine domačega ognjišča. V mešanici dialektov iz vse Slovenije je žarelo iskreno veselje in navdušenje, ki ga ni moglo zasenčiti niti muhasto vreme. Kako bi, ko pa je v srcih najmlajših, njihovih staršev, mladih in tistih v zrelih letih, pa tja do starost slovenskega naroda vse drhtelo od vznesenega pričakovanja napovedanih dogodkov prihodnjega leta. Na Slomu je vernike pričakala prenovljena Slomškova domačija, ki jo je blagoslovil mariborski škof dr. Franc Kramberger. V njej je arhitekt Marjan Paternoster v treh sobah uredil pregledno razstavo predmetov, povezanih s Slomškovim življenjem, četrta, soba svetništva, pa še čaka pripravljena na nedokončano, večno zgodbo. A preden so verniki in obiskovalci prestopili prag Slomškove domače hiše, so prisluhnili Slomškovim mislim o treh domovinah: »Prva tvoja domovina je ljuba materna dežela, ... kjer je tvoja zibika stala; ... Druga tvoja domovina je domača cerkev, v kateri si bil krščen, ... v kateri si največjo srečo prejel, božji otrok biti. ... Tvoja tretja domovina so sveta nebesa, hiša Očetova, kjer smo vsi doma ...« V tretjo domovino, v nebesa, se je Slomšek preselil 24. septembra 1862, kar je bil že leta povod za praznovanje Slomškove nedelje. Pete litanije

vseh svetnikov so bile tokrat priprošnja tudi k škofu Slomšku, za slovenski narod, za družine, za otroke, za kulturno in narodno zavest, za šolo, ki bo vzgajala k vrednotam medsebojnega razumevanja, solidarnosti in sožitja ...

T.G.

Dragi rojaki,

kar nekaj časa je minilo od moje vrnitve iz Avstralije. Vse delo je počakalo, pred menoj so bile nove obveznosti in potovanja. Zato se šele zdaj oglašam, da vam posredujem nekaj svojih misli kot odmev na moje drugo in nepričakovano srečanje z vami.

Okrogli jubileji vaših verskih središč so bili zares enkratno doživetje. Občudoval sem zavzetost nekaterih posameznikov, ki so žrtvovali veliko časa in svojih moči za lepo pripravo in izpeljavo praznovanj. Mislim, da je bilo najlepše priznanje za ves trud lepo duhovno in družabno vzdušje, ki se je pokazalo pri vseh srečanjih. Bog naj vam bogato povrne. Obenem pa je to vzpodbuda tudi za druge, da bi radi sodelovali pri skupnih zadevah tudi v prihodnje. Ker se prva generacija počasi stara, bo še potrebneje iskati priložnosti za druženje, kjer pa mora vsak po svojih močeh doprinesiti svoj delež. S skupnimi močmi in v slogi se veliko doseže.

Druga značilnost, ki sem jo zaznal tudi v razgovoru z vami, pa je manj razveseljiva: mladih ni zraven. Toliko truda je bilo vložena v izgradnjo verskih središč in društvenih prostorov z namenom, da se bodo v njih še dolgo zbirali Slovenci, pa je odpovedala že druga generacija, razen svetlih izjem. Naš prvi svetniški kandidat Anton Martin Slomšek je kot velik ljubitelj svojega naroda tudi zapisal: »Materni jezik je najdražja dota, ki smo jo od svojih

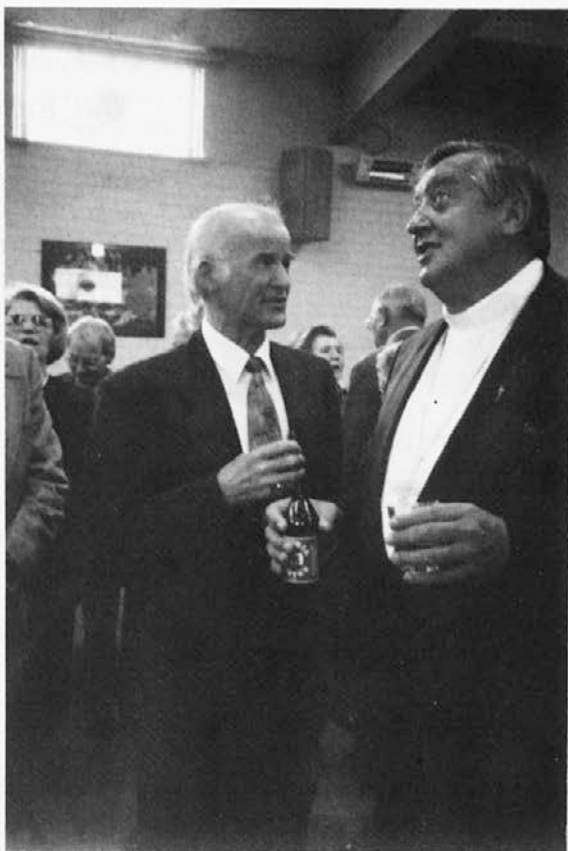
starih zadobili; skrbno smo jo dolžni ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti.« Gotovo, da te besede veljajo za domače okolje, vendar v prenesenem pomenu tudi v tujini. Res je, da v daljni Avstraliji slovenščina ni »funkcionalni« jezik, saj ti ne služi ne v šoli, ne pri delu in ne v medsebojnih odnosih. Verjetno, da se asimilacije ne da bistveno zaustaviti. Vendar pa je pomembno nekaj drugega- zavedati se svojih korenin in iz njih črpati moč za vsakdanje življenje. Človek nosi s seboj tudi svojo zgodovino, življenje svojih prednikov, njihovo kulturo in celotno duhovno dediščino. Če pozabi ali pretrga te svoje vezi s preteklostjo, osiromaši sebe in družbo, v kateri živi. Izkušnja iz Amerike kaže, da so veliko vlogo pri tem ohranjanju korenin imeli dedki in babice, ki so svojim vnukom in pravnukom pripovedovali o neki lepi deželi iz katere so prišli in jim tako vcepili ljubezen do te skrivnostne domovine prednikov. Ko bodo otroci odrasli, bodo nosili v sebi željo, da odkrijejo svoje korenine, kar se že dogaja z rojaki tretje in četrte generacije v Ameriki.

Tretji poudarek pa naj velja sredstvom, ki so nam na voljo. Ob skupnih druženjih in doma v družinah ohranjajte slovensko pesem, ki razveseljuje srce in pomirja dušo. Za mlade generacije pripravite dvojezične pesmarice (slovenske in angleške) z notami za dvoglasno petje. Z razvojem elektronskih medijev se svet zmanjšuje, saj npr. tudi v Avstraliji lahko poslušate prek interneta oddaje slovenskega in radia Ognjišče; naročite tudi slovenski tisk in se vanj oglašajte.

Predvsem pa vas prosim, naredite vse za medsebojno edinost in sodelovanje, čeprav je treba včasih marsikaj potpeti.

Še enkrat bi se rad zahvalil za vse lepe trenutke, ki smo jih skupaj preživeli, če pa sem morda koga prizadel, ga iskreno prosim odpuščanja. V molitvi z vami v prijateljski navezi

Škof Alojz Uran iz Ljubljane

S ponosom reči smem: Slovenec sem!

dr. Edi Gobec

Del slavnostnega govora profesorja dr. Edija Gobca na 39. Slovenskem dnevu v Torontu, 5. julija 1998. V njem na podlagi primerov zavrača občutek hlapčevstva in manjvrednosti, utrjuje lepši pogled na slovenstvo in dviga zdravo narodno in državljansko zavest, ki sta med bistvenimi pogoji našega preživetja in napredka v domovini, zamejstvu in izseljenstvu.

Slovenci smo prvi med slovanskimi narodi prejeli dar krščanske vere, ki je istočasno eden najbolj poglobitnih virov zahodne civilizacije. Slovenščina je jezik Brižinskih spomenikov, to je najstarejših ohranjenih zapisov v katerem koli slovanskem jeziku. Kot smo omenili že v leta 1958 v Kanadi izdani knjigi *This is Slovenia*, je bil po izjavi vodilnega francoskega misleca Jean Bodina karantanski slovenski običaj ustoličenja koroških knezov in vojvod »enkratno« in »ni imel sebi enakega demokratičnega obreda nikjer drugje na svetu.« Deset let pozneje je prof. Felicijan objavil svoje čudovito odkritje, da je Tomaž Jefferson natančno 200 let po

Bodinovi knjigi prav opis ustoličenja zaznamoval s svojimi začetnicami, kar je storil le, kadar je opazil kaj izjemno važnega – in v tem slovanskem obredu je odkril konkretni zgodovinski primer tako imenovane socialne pogodbe, ko suvereno ljudstvo pogojno in preklicno prenese oblast na

Fridericus Baraga.

vladarja ali vlado, lahko pa vladi to oblast tudi odvzame, kar je seveda bistvo vsake resnične demokracije.

Harvardski zgodovinar Crane Brinton pa nam pove, da je ta slovenski obred igral pomembno vlogo v razvoju zahodnih demokratičnih ustanov – vsekakor zgovoren dokaz, da smo Slovenci doprinesli svoj častni delež k demokratizaciji in civilizaciji Evrope in Amerike.

Kaj bi se zgodilo s Srednjo Evropo brez junaškega odpora Hrvatov in Slovencev proti takrat izredno močnim, krvoločnim in roparskim Turkom? Poglejmo le en bleščeč primer! Čeprav so Turki imeli veliko premoč, jih je na dan svetega Ahaca, 22. junija 1593, v bitki pri Sisku temeljito porazila krščanska vojska pod poveljstvom **Andreja Turjaškega** z gradu Turjak na Dolenjskem. Sam papež Klemen VIII. je Andreju Turjaškemu poslal zahvalno in pohvalno pismo, cesar Rudolf II. je v dunajski dvorni kapeli zaukazal slovesni *Te Deum* – zahvalo vsega cesarstva za to pomembno zmago, Slovenci pa so jo hvaležno proslavili z izgradnjo cerkve svetega Ahacija v Malem Ločniku pri Turjaku.

In končno, kje na svetu vidite na tako malem prostoru toliko cerkvic in cerkva, mnoge na vrhovih hribov, kjer jih je tudi v obrambo pred Turki zgradil naš trdoživi narod – in premnoge od njih so prave umetnostne zakladnice.

Naš dr. Ambrožič je pred leti opozoril, da je bil svetniški slovenski škof **Anton Martin Slomšek** ne le čudovit dušni pastir, vzgojitelj in širitelj prosvete, ampak tudi začetnik ekumenskega gibanja, ki se je iz te slovenske Slomškove sadike razraslo in razcvetelo in danes igra tako pomembno povezovalno vlogo med verstvi vsega sveta. Svetniški škof **Friderik Baraga**, ki je bil med drugim tudi odličen lingvist in njegov indijanski slovar še danes ponatiskujejo kot najboljšega, pa je prvi med vsemi ameriškimi škofi izdal svoja pastirska pisma tudi v indijanski očipejščini in mu ameriški sociolog Joseph Roucek pripisuje začetništvo kulturnega pluralizma v Ameriki. Šele nad sto let po Baragovi smrti je ameriški kongres namesto anglosaksonske teze uradno sprejel kulturni pluralizem kot pravilno opredelitev ameriške družbe.

Ne le v svoji domovini Sloveniji in Novem svetu, ampak tudi na Dunaju smo Slovenci pokazali, da marsikaj zmoremo. Ljubljčan **Jurij Sladkonja (Slatkonja, Slatkonja)** je pod cesarjem Maksimilijanom I. leta 1498, torej pred 500 leti, organiziral Hofmusikkapele ali Dvorno glasbeno ustanovo in postal njen dosmrtni

voditelj in kapelnik. V njej je zbral in poučeval tudi skupino mladih pevcev in tako je zaživel Dunajski deški zbor, znan kot Wiener Saengerknaben ali v angleščini The Vienna Boys Choir. Na silvestrovo, na pragu novega leta 1998, so na Dunaju s posebnim koncertom pod taktirko znamenitega dirigenta Zubin Mehta proslavili 500-letnico tega svetovno znanega deškega zbora, kar je predvajala tudi televizija po vsem širnem svetu. Tako je pod Sladkonjo zaživela in zaslovela dvorna glasbena ustanova in Dunaj je takrat postal važno evropsko glasbeno središče, na kar so Dunajčani in Avstrijci še danes upravičeno ponosni. Le zakaj ne bi bili ponosni tudi Slovenci, ki smo jim Sladkonjo dali?! Sladkonja pa je bil tudi izobražen humanist in matematik in se je ukvarjal celo z astronomijo. Leta 1513 je postal prvi redni na Dunaju živeči škof in je dal postaviti tudi prvi škofijski dvor na Dunaju, ki je bil zgrajen po vzorcu sicer manjšega, a starejšega ljubljanskega škofijskega dvorca. (Ljubljanska škofija je bila ustanovljena že leta 1461.) Skratka, Dunaj se je razcvetel v evropsko glasbeno in avstrijsko versko središče pod Slovencem Sladkonjo, ob veliki naklonjenosti cesarja Maksimilijana, ki se je učil tudi slovenščine. V katedrali sv. Štefana, kjer je Sladkonja pokopan, stoji tudi velik spomenik na čast temu duhovnemu velikanu.

Ob Sladkonji bi se morali spomniti še številnih drugih duhovnikov, učenjakov in glasbenikov. O vlogi slovenskih duhovnikov in misijonarjev bi rad povedal naslednje: po skoraj petih desetletjih proučevanja slovenske kulture in njenega doprinosu, kljub občasnim slabostim, ki jih najdemo v vseh poklicih in navadno v nadpovprečni meri prav med najhujšimi kritiki, ne poznam nobenega poklica, ki bi toliko doprinesel ne le k naši slovenski krščanski omiki, ampak tudi k ohranjanju slovenstva, kot prav naši požrtvovalni duhovniki. Nič čudnega torej, da so ob okupaciji Slovenije nacisti najprej in najbolj neusmiljeno preganjali in pozaprli in izgnali domala vse duhovnike in da so jih in jih še vedno neusmiljeno napadajo komunisti in preoblečeni komunisti in po njih zapeljani podmladkarji. Koliko slovenskih velikanov so odkrili, usmerjali v šole in podpirali prav slovenski duhovniki! Kot mi je pred tedni v Avstraliji povedal pater Valerijan Jenko, je bil tudi študentu Lojzetu, današnjemu kardinalu, vzornik in moder svetovalec njegov stric, frančiškanski pater Bernard Ambrožič, ki je neumorno deloval med izseljenci v Ameriki in Avstraliji in mu je g. kardinal še danes za vse globoko hvaležen. Dodal bi tudi, da je domala čudež,

da po skoraj pol stoletja komunistične tiranije, ko matere niso smele prižgati svečke ob brezni, kjer trohniijo njihovi sinovi in ni bilo dovoljeno niti normalno praznovanje božiča, tudi danes delujejo naši misijonarji in duhovniki v vsaj 38 državah sveta, od legendarnega **Petra Opeke** na Madagaskarju; dolgoletnega pomočnika Matere Tereze, pesnika in slikarja **Jožeta Cukaleta** v Indiji; **Ernesta Saksida** v Braziliji do tudi **slovensko govorečega papeškega nuncija nadškofa Morettija** v Belgiji, ki mi je še

Misijonar Peter Opeka, Madagaskar

pred kratkim pisal, kako živo ga še zanima slovenska dediščina, saj je bila njegova mati Slovenka iz Rajhenburga ali Brestanice.

Danes domala vsakdo pozna legendarnega slovenskega laičnega misijonarja **dr. Janeza Janeža**, domobranca, ki se je z begom rešil smrti in sta ga na Tajvanu obiskala tudi kanadska Slovenca Riko in Francka Zimffeld. Iz Lemonta je **dr. Kalist Langerholz**, član slovenskega državnega gibanja, ki se je sredi napadov in sramotenj skozi desetletja pogumno boril za samostojno Slovenijo; iz Argentine takratni urednik Katoliških misijonov in občasni predsednik izjemno ustvarjalne Slovenske kulturne akcije, lazarist **Lado Lenček**, s Koroške pa čudoviti župnik in prosvetar **Vinko Zaletel**. Tu naj dodam le, da dr. Janež kot zdravnik daleč prekaša svetovnoznanega dr. Alberta Schweitzerja, saj ima svetovni rekord skoraj 80.000 operacij, ki je brez dvoma tudi eden izmed rekordov izjemne človeške dobrote in požrtvovalnosti. V angleški Enciklopediji ameriške katoliške zgodovine sem naštel samo v Združenih državah Amerike devet slovenskih škofov, med njimi nadškofa **Eltona Curtissa**, ki je ponosen na svojo slovensko mater. Vatikanska katoliška enciklopedija pa omenja škofa Friderika Barago kot »enega največjih misijonarjev Amerike v vsem modernem razdobju«.

Konec prihodnjic

križem avstralske slovenije

MERRYLANDS, N.S.W. – Drugega julija 1998 smo imeli srečanje upokojencev in bolnikov z mašo in kosilom. Mislim, da nas je bilo okrog 60. Za okusno kosilo so poskrbele žene molitvene skupine Srca Jezusovega. Hvala vam in kuharju Lojzetu.

To srečanje poživljuje monotono življenje nekaterim starejšim, ki živijo po različnih domovih za ostarele v Sydneyju.

Jože Košorok

Pojejo: Rezika, Marija Ovijač in Olga Vatovec.

WOLLONGONG, N.S.W. – Dobro, da se malo oglasimo tudi iz našega konca. V Figtreeju imamo lepo in prijazno slovensko cerkvico Vseh svetnikov. V soboto, 12. 9., smo imeli peto sv. mašo, ki jo je za nas daroval gospod škof s patrom provincijalom. Po maši smo šli v dvorano, se malo okrepčali in vsak po svoje pogovorili. Prepevali smo pesmi, ki smo jih včasih peli doma, posebno ob zimskih večerih. Bili smo kot ena družina. Žal nam je nekaterih ljudi, ki se niso udeležili tega pomembnega dne in večera. Takšno snidenje je kot zdravilo, ki ga človek od časa do časa potrebuje.

Sveta maša je res nekaj pomembnega za nas, priseljence, ki smo hrepeneli po boljšem življenju in se tako lahko zahvalimo Vsemogočnemu za uslišanje. Vsi smo se na podoben način naselili in zaživeli v tej novi

deželi, zato smo si podobni kot bratje in sestre.

V slovenski cerkvi v Figtreeju je sveta maša vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu. Ker smo rojeni kristjani, se moramo tega zavedati, da ne bo naša zadnja ura v življenju teža in boleča. Duhovnik pride daleč iz Sydneyja, skoraj uro in pol vožnje, in tudi rad vidi, da se v naši slovenski cerkvi snide z množico vernikov in da si prijateljsko, bratsko sežemo v roke.

Vsem prisrčen pozdrav!

N. N.

MELBOURNE, VIC. – Člani društva Jadran z veliko žalostjo sporočamo novico o izgubi našega Franca Likarja. France je bil dolgoletni član našega društva in tri leta zapored njegov predsednik. Vedno je bil pripravljen pomagati pri organizaciji in vzdrževanju društva. Bil je tudi član pevskega zbora Planika, njegov lepi glas bomo hudo pogrešali. Bil je strasten balinar, vsako nedeljo popoldne redno navzoč na našem balinišču.

Rodil se je na Otilici nad Ajdovščino in v Avstralijo prišel pred približno 45 leti. Težko je delal in odprl uspešno delavnico. Zapušča ženo Angelico, hčerko Anito in sinova Roberta in Davida. Člani Jadrana izrekamo Francetovi družini naše iskreno sožalje.

France, počivaj v miru!

Za člane Jadrana tajnik Valentin Breclj

MELBOURNE – Maša narodov, ki je vsako leto v stolnici sv. Patricka, je bila letos drugo nedeljo v oktobru. Pater Metod je imel to nedeljo tudi redno sv. mašo v Geelongu, potem pa se je prvič pridružil številnim etničnim duhovnikom pri tej tradicionalni daritvi. Sv. mašo je vodil nadškof George Pell. Pred mašo smo molili rožni venec in peli lurško himno. Slovenski del rožnega venca je molila Anica Smrdel, prošnja v našem jeziku pa je prebrala Lidija Lapuh. Bandere so nosili Tone Brne, Tone Tomšič in Ivan Lapuh. Na koncu svete maše so se narodne skupine nadškofu zahvalile za sv. daritev; preprosto, skromno, a vendar tako lepo in ganljivo. Zastopnik vsake etnične skupine je nadškofu podaril cvet. Slovensko zahvalo z nasmehom izpod avbe je nadškof prejel od Veronike Smrdelj.

Naša skupnost je bila kar lepo pisana z narodnimi nošami, pa tudi drugih rojakov se je nekaj nabralo; čeprav smo številčno majhen narod, bi »skupinica« vseeno lahko bila še večja. Hvala Bogu in naši novi domovini, da je nam kristjanom različnih narodov in kultur dan ta čudoviti trenutek, ki marsikateremu navzočemu ostane globoko v srcu.

Ivan Lapuh

Misli, november 1998

CANBERRA – Veleposlaništvo R Slovenije sporoča, da svojci poizvedujejo po naslednjih osebah:

Ivana Levstek, roj. 17. 9. 1934, nazadnje je stanovala na naslovu 3/3 Chamber Street, Brunswick, 3056 Victoria.

Jože in Barbara Benčina, nazadnje sta stanovala na naslovu 4 Lilac Place, Eastwood (Sydney), 2122 N.S.W.

Peter Kloeckl, roj. 11. 4. 1982 na Jesenicah. Menda živi v Brisbanu.

Dobrodošla je vsaka informacija, Veleposlaništvo R Slovenije pa jo bo posredovalo naprej le v primeru, če se bo s tem strinjala tudi najdena oseba. Če ne, bomo najdenemu dali le naslov svojcev, ki ga iščejo.

Helena Drnovšek Zorko, odpravnica poslov

Slovenske noše pred melbournsko katedralo

GEELONG, VIC. – Prijetno je bilo srečanje 1. septembra s škofom Lojzetom Uranom in provincialom Stanetom Zoretom v navzočnosti patra Metoda v domu Ivan Cankar. Ob štirih popoldne smo imeli kosilo. Gosta sta si ogledala klubske prostore, balinišče in spomenik, posvečen vsem pokojnim v Geelongu. Ob 6.45 smo imeli slovesno peto sv. mašo v cerkvi Svete družine z dokaj lepo udeležbo. Pred oltarjem je peščica najmlajših v narodnih nošah izročila gostoma šopke rdečih nageljčkov, Rajko Jager pa jima je zaželel dobrodošlico. Po končani sv. maši se je večina navzočih vrnila v slovenski dom, kjer smo s kratkim kulturnim programom počastili gosta iz Slovenije. Škof Lojze Uran, veseljak in poln šal, se nam je pridružil, zapel z nami in nas zabaval. Nekaj toplih besed je povedal tudi provincial Stane Zore. Nepozaben večer v veseli družbi je bil enkratno doživetje.

V nedeljo, 6. septembra, pa smo v prostorih doma praznovali očetovski dan. Pri kosilu se nas je zbralo lepo število, Lidija Čušin pa je pripravila kratek kulturni program v čast očetom. Preživeli smo še en popoldan v prijetnem vzdušju. Vsem bralcem pa lep pozdrav.

Emma Bole Kosmina

CANBERRA – Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu obvešča, da bodo januarja 1999 nadaljevali s strokovnim izpopolnjevanjem za učitelje in učiteljice slovenskega jezika in kulture iz Avstralije in Argentine.

Seminar bosta pripravila in financirala Ministrstvo za šolstvo in šport RS ter Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, ki deluje v okviru Ministrstva za zunanje zadeve RS. Strokovno izpopolnjevanje bo potekalo v času med 9. in 21. januarjem 1999. Vsi zainteresirani naj ob prijavi navedejo rojstni datum, formalno izobrazbo, naslov, telefon, dosedanje delo na področju poučevanja slovenščine, naziv šole, kjer poučujejo, koga poučujejo, kakšno znanje imajo učenci, katere učbenike uporabljajo pri delu ter motiv za udeležbo na tovrstnem izobraževanju. V kolikor bo število prijav presseglo največje možno število udeležencev, bodo imeli prednost tisti, ki se prijavljajo prvič.

Udeleženci si bodo morali sami kriti 20 odstotkov letalske vozovnice, medtem ko stroške bivanja, strokovnega programa in 80 odstotkov letalske karte krijeta organizatorja. Zainteresirani se lahko prijavijo najkasneje do 30. novembra 1998 na naslov:

Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana.

Dodatne informacije so na razpolago na Veleposlaništvu RS v Canberri.

Sveti Frančišek Asiški

Marija Kmetova

4

Trudne so mu postajale noge, tako do dna je občutil, da je zemlja težka in so težki dnevi, če ni svobode, če ni sonca v človeku. V teh pozemskih cestah je videl ceste človeškega življenja, videl je svoje, ki je bil doslej hodil po njih. In pospešil je korak, a kakor brezkončna so se mu zdela pota. »Tako brezkončne so bile tudi vse moje blodnje,« je dejal v mislih; »o, kako zaslepljen sem bil, da jih nisem spoznal!« Sklonil je glavo, le eno misel je še imel, da bi prišel čimprej iz njih, da bi došel do novega življenja.

Nov svet ga je sprejel, ko je prišel v Rim. Ves prašen in utrujen si ni dovolil počitka, pohitel je v cerkev sv. Petra in se zgrudil na kolena pred grobom Kristusovega učenca. Množice so poklekale; Frančišek se je po vroči molitvi zazrl v ljudi in nejevolja ga je obšla: kakor sejmarji so se mu zadržali, praznosta je bila v njih obrazih. Preštevali so drobiž in ga s preudarkom in računi v očeh in rokah metali kraj apostolovega groba. V Frančišku je zavrelo, oglasila se je kri asiškega bogataša v njem, potegnil je mošnjo cekinov in jo skoraj vso izpraznil, da so zažvenketali zlatniki in se je vsa množica začudena in osupla zazrla v mladeniča in se spogledala, češ, meša se mu. Frančišek pa se je okrenil, zaskelilo ga je v srcu, odšel je in stopil zunaj cerkve med berače in se za hip zamislil. Kakor da ne vidi rok prosjakov, ki so se iztezale proti njemu, je naglo dejal enemu izmed njih:

»Svojo obleko mi posodi ta dan, jaz ti posodim svojo in ves denar ti dam.«

Berač ni vedel, ali se sanja njemu ali ni pri zdravi pameti ta gospod, ki je videti bogat, in mislil si je:

»Čudna je gospoda; vsega ima odveč, objestna je, da že ne ve, kaj bi še užila, pa se spomni na beraštvo!«

In ustregel je Frančišku z veseljem; bogato je bil poplačan za to uslugo, Frančišek pa se je preoblekel in se pomešal med raztrgane, kruljave in umazane berače. Nenadoma mu je prišla misel: »Kaj, če bi me zdajle videli moji tovariši!« in nasmehnil se je, a hujši je bil ogenj v njem, da sežge vse pomisleke in obvlada upor človeške nečimrnosti. Trdo mu je šla prva beseda prošnje za milodar, da je ni mogel izreči v svojem jeziku, ampak je govoril francosko. Kakor žgoče osti so ga zapekle besede, še bolj so ga ranili pogledi mimoidočih, neznošno mu je bilo, a nazaj ni hotel. »Premagati se moram,« si je govoril, »videti, občutiti, kako je onim, ki zares nimajo ničesar.« In je kmalu spoznal, kako lepo je onim, ki dajejo, in kako težko onim, ki sprejemajo, in kako malo, malo je to, kar damo, v primeri s ponižanjem onih, ki morajo sprejemati naše darove. In ko je zvečer oddal onemu beraču ves drobiž, ki ga je nabral pred cerkvijo, in je bil spet v svoji obleki, se mu je zdelo, da je bil ta dan edini v njegovem življenju, ki je bil res vsaj nekoliko vreden v očeh Boga. »Hvala Ti, Gospod,« je dejal, »pokazal si mi košček svojih potov, pokazal, kakšna je hoja za teboj.« Ponosen je bil na ta dan, ves navdušen je krenil proti domu.

3. Pojdi za menoj!

Ko je bil spet doma, sredi bogastva in udobnosti, ko je videl siromake in jim pomagal še bolj kot prej, so ga bolj in bolj mučile misli o puhlosti in praznoti človeškega

življenja. Dejal si je: »Enkrat sem se premagal – in koliko je v meni hvale! Le enkrat sem preživel dan v uboštvu in že menim, da sem storil junaško dejanje. En sam dan – Kristus je imel vse svoje dneve take – in rekel je: 'Pojdi za menoj!' Pojdi – po vseh potih, v vseh dneh, vedno... Vedno! In ves in samo to – vse drugo je odveč.«

Odslej je bil Frančišek še bolj sam, njegovih tovarišev ni bilo nič več k njemu, odveč in zoprno jim je bilo Frančiškovo vedenje. Kadar so bili v družbi in se ga je kdo spomnil, so se zasmejali. In tisti, ki mu je bil do poslednjih časov najbližji, je dejal nekoč: »Če je tako zaljubljen, ga bo že minilo. Bog z njim, revež je.« Frančišek pa je hodil po samotnih potih krog Assisija in premišljal o Kristusu in resničnem uboštvu. Videl ga je, kako je hodil z apostoli; slišal ga, kako je govoril učencem, da naj zapustijo vse, oddajo vse in gredo za njim. Razmišljal je o popolni svobodi človekovi, o prostosti v Bogu in prosil ga je, naj bi došel že skoraj do te svobode. Zakaj, še ga je vezala zemlja, še ni imel moči za novo pot, še ni prišel do neveste – do nove smeri življenja. In ko se je nekoč prav do dna pogreznil v te misli, se mu je zdelo, da sliši besede: »Frančišek! Če hočeš spoznati mojo voljo, moraš zaničevati in sovražiti vse stvari, ki si jih telesno ljubil in hrepenel po njih. In če boš storil tako, tedaj se ti bo zazdelo, da je vse neznosno in bridko, kar ti je bilo nekoč všeč in prijetno. Vse ono pa, kar ti je bilo prej zoprno in se ti je studilo, vse to se bo izpremenilo v veliko sladkost in neskončno veselje.« Frančišek je vzdrhtel, zazrl se je v modrikaste rebri nad seboj in pod seboj, zagledal je stavbo svoje duše, a le nekaj kamenčkov je bilo šele, ki jih je bil z veliko težavo znosil za to stavbo. Še in še je premišljal in taval krog Assisija.

Ko je tako nekoč jezdil po širni ravnini pod mestom, se je nenadoma zgenil njegov konj in ga sunkoma zbudil iz razmišljanja. Frančišek je dvignil glavo in sapa mu je zastala: gobavec je prihajal po poti, srečati ga bo moral. »Gobavec!« je skoraj glasno vzkliknil Frančišek. »Reveži so, rad sem jim pomagal vedno, a ne sam, dal sem darove drugim, da so jih jim prinesli. Kako bi človek do njih! Ta smrad, gniloba in gnusoba! Toda že se mi bliža – uteči mu ne morem več.« Ves okamenel je bil od studa in groze, a spomnil se je onih besed: »... in kar ti je bilo prej zoprno in se ti je studilo...« Potegnil je konja za vajeti, naglo skočil na tla, stopil do gobavca, mu dal miloščino v roko, v tisto gnilo, ostudno in smrdljivo roko, se sklonil in mu roko tudi poljubil. Brž je bil spet na konju in je oddrevil kakor vihra po cesti. Skoraj omamila

ga je ta zmaga nad samim seboj in res je bilo, kakor so bile dejale one besede: »... vse to se bo izpremenilo v veliko sladkost in neskončno veselje.«

Drugo jutro je zašumelo med gobavci, ko so videli stopati Frančiška v njihovo bolnišnico. »Ni mogoče,« je šlo mrmranje od ust do ust, »neki gospod prihaja, plemič je videti. Kaj mu je, da je zašel med nas?« A že je pristopil oni, ki mu je bil prejšnji dan Frančišek poljubil roko, in je vzkliknil: »Glejte, to je oni gospod, o katerem sem vam pravil včeraj!« In so strmele vanj napol oslepele oči in so se mu bližale ranjene noge, se iztezale roke, polne ostudnih oteklin. Frančišek je stopil mednje, hodil od gobavca do gobavca, delil darove, obvezoval in izpiral rane in en sam glas je šel mimo njega: »Zahvaljen Gospod, angela iz nebes si nam poslal.«

Frančišku se je širilo srce, neko blaženo veselje mu je zasijalo v dušo in več in več je imel moči, da je prenašal smrad in krotil mehkužnost svojega razvajenega telesa. In odtlej je zahajal vsak dan mednje in sleherni dan je

lažje stregel bednim bolnikom.

A nekoč, kakor da je izpregledal, kakor da bi mu dejal nekdo, da ne dela prav. Sonce se je lesketalo na belih hišah Assisija, oljke so živele v spevih o lepoti, trave so dišale, trta je drhtela v pričakovanju in lastovke so se poigravale v razposajenih krogih višje in nižje in nižje in višje okrog njega. »In vse to in svojo mladost si zavrgel, o Frančišek, najživahnejši in najbogatejši iz Assisija? Med gobavce zahajaš, zametaš veselje, ki je od Boga, razmišljaš v votlinah in se naslajaš v temi in ob praznih besedah, ki meniš, da so molitve? Ali si zato na svetu? Ali ne veš, da ne smeš ubijati – tudi svojega telesa ne? Kaj je to pot tvojega življenja in tako plačuješ trud tvojih staršev? Odpri oči, Frančišek!« Frančišek je osupnil. Pogledal je sonce in bujno življenje, zvrtilo se mu je v glavi... Težka onemoglost je legla nanj, hud je bil boj med dušo in telesom. Še bolj vroče se je oklenil misli na Kristusa in na Njegovo trpljenje, potopil se je v križev pot Boga samega in videl, kako malo je to, kar dela on, v primeri s trnjem kronanim Kraljem vseh kraljev. In poslušal je besede evangelijev, ko je bival pri svetih mašah v cerkvah, premislil je besedo za besedo in od vsepovsod so mu zvenele besede: »Pojdi za menoj!«

Se nadaljuje

P. Bazilij

TONČEK IZ POTOKA

Mladinska povest

Riše: Zorka Černjak

»Tako! Čakajo na polici in se praše?! Ta je pa dobra!« si je mislil Tonček. In je hodil k njim prav vsak dan, navadno še po večkrat. Tudi sestrice so hodile. Toda dočim so one s svetim spoštovanjem ogledovale vrsto le od daleč, je dečko vsakokrat splezal na posteljo, da je dosegel prav do njih. In...

Ko je na božični večer Nežika hotela svojega velikega in lepega Miklavža postaviti k jaslicam med pastirčke, je držala v roki samo še tenko skorjo rdeče prevleke z rumenimi, vijugastimi portami. Tudi Ivankin in Ančkin je bil temeljito izdolbljen, a sredice noben jok ni več priklical.

Tonček se je na peči prav nedolžno potuhnil, ko je Nežika v jezi zagnala ostanek svojega lectovega Miklavža po hiši, da se je razletel na drobne kosce...

SEM FANT OD FARE K'MAM HLAČE NOVE...

»Navadno rastejo otroci kot konoplja, naša najmlajša pa se nikakor ne potegneta,« se je smejal Pintarčkov oče.

Res! Dečko ni pustil za seboj dvojčice, ona pa njega ne. S šestimi leti sta še vedno nosila krilci, ki ju je prinesel sveti Miklavž pred dvema letoma. Sicer sta bili že malo kratki, a vendar.

Živahna pa kar se da! Ves Potok ju je bil poln. In pred njima ni bila nobena reč varna. Tončka je včasih zagrabila tudi dolenjska trma, katero mu je hotela mati s palico zbiti iz glave. Pomagalo je, a dosti ne. Kaj hočeš! »Dolenjec je, kakor oče!« se je smejal potoški mlinar.

Zlasti takrat je v njem vzkipela ihta, če ga je razjedala nevoščljivost. In to ni bilo redko. Najmanj pa se je mogel zadržati tistikrat, kadar se je Nežika pobahala: »Jaz sem

pa kavico pila!«

A tako!

Da včasih res v veži diši po kavi, to je fante vedel. Mati jo je od časa do časa skuhala, ker ji je prijala za srce. Tudi oče jo je imel rad. Toda otrokom je niso nikoli dali.

»Za otroke je mleko,« so rekli mati. Seveda! Ta priliznjena Neža! Je že toliko časa sitnarila in prosila, da jo je dobila!

Ko se mu je sestra ponovno pobahala, da je pila »kavico v mleku«, je bilo Tončku dovolj.

»Bo treba drugič malo popaziti,« je sklenil.

Nekoč je zopet zadišalo po veži. Mmmm, kako omamljivo! Prav gotovo je zopet kava v zelenem loncu v peči...

Tonček je bil koj na pragu. Stal je za podbojem in prisluškoval. Jasno, sestra se že smoli okrog ognjišča! Že sliši njen priliznjeni glas. Kako pobožno zna prositi za mleko! Ko pa je dekletce dobilo od mame skodelo mleka, je še bolj priliznjeno prosilo: »Mama, še malo kavice notri!«

Tonček je vihravo pomolil svojo zmršeno glavo izza podboja. Vidiš Nežo! Mati so že segli z zajemalko v lonec kave in ji prilili. Res komaj toliko, da je mleko za spoznanje otemnelo in je odgnala sitnega otroka izpred nog. Vendar je bilo za ljubosumnega Tončka dovolj.

»Le čakaj, lizunka!«

Mama je odšla v hišo, Nežika pa se je spomnita še na kruh in je romala za njo, da bi jo nadlegovala z novo prošnjo. Skodelo je pustila na ognjišču.

Tonček je bil koj pri njej. Bojni načrt je že dolgo kuhal v svoji nevoščljivi glavi. Takoj je stal na klopi. Z roko je segel globoko v leseno solnico. Zagrabil je polno pest soli, da ga je zaskelilo v rani, ki mu jo je na dlani prejšnji

dan zarezal pipec. Pa nič ne de! Da bo le Nežina priljubljenost kaznovana! In njegova nevoščljivost sita...

Skočil je s klopi. Že je bil pri skodelici.

»Tu imaš!«

Vso pest je stresel v »kavico«, potem pa jo brž odkuril skozi zadnja vrata.

Nežika se mu tistikrat ni pobahala, da je zopet pila kavo. Kajti komaj je napravila prvi požirek, so se ji nakremžila usta. Že itak kisli obrazek pa se ji je raztegnil kot tistikrat, ko je ugledala svojega izdolbljenega

Miklavža...

»Ho, ho! Zdaj imaš 'kavico'...« se ji je na tihem smejal bratec. Mama ga je sicer poučila, da nevoščljivost ni lepa lastnost, Nežika pa le ni dobila nikdar več priboljška v mleko.

Ko je šlo tisto poletje h koncu, je oče nekega dne dejal: »Zdaj je dovolj krilca, Tonček! Sicer si še majhen, vendar boš dobil hlače!«

Aha! To pa to! Ko bi že znal pisati, bi v koledarju z debelimi črkami napisal: PRVE HLAČE!... Tako pa si je zabeležil važno življenjsko prelomnico le v svoji nagajivi buči.

Hlače, prve hlače!

Mati je vzela dobršen kos grobega, hodnega platna in pričela z delom. Tonček pa vedno okrog nje. Na vse je pozabil. Celo maček je imel pred njim nekaj časa mir.

»Mama, kdaj boste gotovi?«

»Kmalu.«

»Kdaj kmalu?« je sitnaril.

»Ko boš šel spat in boš zopet vstal,« mu je pojasnila.

Aha! Še spat enkrat pojde. Potem ne bo več otrok, ampak pravi dečko. Kakor Janez. Neža naj pa kar vse življenje ostane v krilu, ko je amerikava, da se Bog usmili!

Drugi dan so bile hlače gotove. S kakšnim veseljem je zlezal Tonček v široke hlačnice, ki so kar mahedrale okrog suhih nog. Na kmetih mislijo naprej: platno – čeprav domače – ni zastoj, otroci pa vendar rastejo. Kaj naj jim mati vsaki dve leti šiva novo obleko? – No, pri Tončku so se vsi skupaj malo zmotili, saj bi jih lahko nosil dolgih šest let...

Hlače! Juhej!

Tonček se ni mogel nagledati svoje nove obleke. Prav zares je že fant. Od fare! Celo ata so mu rekli, da bo kmalu posekal Janeza, če bo tako možato hlačal okrog. Še Nežika je bila ponosna na svojega bratca.

In kar se je zdelo Tončku najbolj imenitno, sta bila žepa. Velika in prostorna, da bi mogel vtakniti vanj deset svojih pesti, ne le dve. Torej je mogel dati v en sam žep dobršen kos kruha ter ga kosoma nositi v usta. Seveda kmalu v žepih ni bilo dovolj prostora za kruh, saj so vanje že prve dni zašli vsi mogoči zarjaveli žebli, ki jih je pobral v mlinu ali pa v očetovi delavnici. Mati mu je nekaj večerov pometala zaklad iz hlač, a je lastnik drugo jutro jokal kot za stavo. Zvečer pa sta bili malhi zopet polni stare šare, med katerimi seveda ni manjkalo frnik, ki so bile Janezovo delo in žgane v domači peči. Bog si ga vedi, za kaj jih je zamenjal z bratom. Tudi Nežiko je pošteno obral za njen del.

Tonček je torej postal fant od fare. Postavljal se je s svojimi platnenimi hlačami kot petelinček na gnoju. Le poglej ga! Ono dopoldne se je spravil prav k potoku. Zakaj pa ne bi enkrat svoji nevoščljivi sestri Nežiki pokazal, kako zna loviti ravnotežje? Že se je spravil na mostič: prav na rob je stopil in razprostrl roke potem pa moško koračil od enega konca do drugega. Kako je to imenitno, če je na eni strani tik pod teboj voda...

»Tone, koj od vode! Bom mamu poklicala,« je zagrozila Nežika.

Ha, ha! Le kaj mi more! Nevoščljiva je, ker ona ne bi napravila niti koraka... Goska! Zdaj bo nalašč stopil še bolj na rob!

»Kar tuli! Ali pa še ti poskusi, če si upaš!« je odgovoril Tonček.

Se nadaljuje

Znamke

Pošta Slovenije je 23. junija 1998 izdala redno znamko iz serije Slovenija – Evropa v malem in še dve znamki, ki obeležujeta važni obletnici naše domovine Slovenije. Kot vedno se zanje tudi tokrat zahvaljujemo gospe Mauri Vodopivec iz Južne Avstralije.

Dvignjena pest s prstoma na V obeležuje 10. obletnico ustanovitve Odbora za varstvo človekovih pravic. Odbor je bil ustanovljen 3. junija 1988, tri dni zatem, ko je slovenska služba državne varnosti zaradi domnevne izdaje vojaške skrivnosti aretirala Janeza Janšo, vojaška varnostna služba pa Ivana Borštnerja, podčastnika JLA. Ustanovilo ga je nekaj deset najrazličnejših združenj, gibanj, založb, študentskih in političnih organizacij ter uredništev časopisov, revij in radijskih postaj. K ustanovitvi širokega političnega gibanja so neposredno pripomogle tudi napovedi, da Slovenijo čaka vojaški udar, aretacije pripadnikov civilno-družbenega gibanja in zadušitev liberalizacije, značilne za drugo polovico osemdesetih let.

Široka mobilizacija javnosti je bila povezana tudi s širšim kontekstom, saj se je v tedanji Jugoslaviji pripravljala reforma ustavnega okvira. Odbor je svojo številčnost in politično moč pokazal na večjih javnih zborovanjih in demonstracijah leta 1988.

Zedinjena Slovenija 1848 – 1998. Slovenci so po Dunajskem kongresu leta 1815 tisočletje živeli pod skupnim vladarjem. Poleg graške (Štajerska), ljubljanske (Koroška, Kranjska) in tržaške gubernije (Goriška, Trst, Istra), so naseljevali še del nekdanje Beneške republike in Ogrske. Kljub skupnemu vladarju pa razbitost na zgodovinske dežele ni omogočala skupnega in enotnega razvoja. Tega je dodatno ogrožalo še dejstvo, da so bili Slovenci, razen na Kranjskem in Goriškem, manjšina. Do povsem standardizirali svoj knjižni naseljevali, je pri pristaših narodnega so delovali dijaki, študentje na Dunaju posvetni izobraženci, postalo vse bolj Slovenija. Seveda pa te oznake niso zgodovina, uprava in zakonodaja. podlagi posredovanih statističnih zemljevid Slovenije z vrisanimi zedinjene Slovenije je 29. marca leta kaplan Matija Majar-Ziljski v tedanjem

Novice. Kmalu zatem je dr. Janez Bleiweis na Dunaju predstavil slovenske zahteve nadvojvodi Janezu. Na podlagi številnih pobud in samostojnih poskusov so dunajski Slovenci, združeni v političnem društvu Slovenija, ki ga je vodil znameniti slavist dr. Fran Miklošič, oblikovali posebno peticijo, ki so jo podpisovali po slovenskih krajih. Vsebovala je tri točke. Slovenci so v njih zahtevali združitev Slovencev v Slovenijo s slovenskim uradnim jezikom, lastni parlament ter zavrnili vključitev avstrijskega cesarstva v združeno Nemčijo. Gibanje za združeno Slovenijo se ni uresničilo vse do leta 1991. To ne pomeni popolne uresničitve programa Zedinjene Slovenije, ampak se mu v trenutno največji možni meri približuje.

Na redni znamki iz serije Slovenija – Evropa v malem je tokrat upodobljen **plavž iz Železnikov**. Železniki so bili pomembno fužinarsko, železarsko in kovaško središče. V listinah so fužine na območju današnjih Železnikov prvič omenjene že leta 1348. Pridobivali so železo in iz njega kovali žeblje, podkve in druge kovane izdelke. Ob koncu 19. stoletja so zastareli obrati ob vedno večji tuji konkurenci začeli propadati. V plavžu so zadnjikrat talili rudo leta 1902, in tako je razvita in bogata 500-letna dejavnost dočakala svoj konec. Na fužinarstvo še danes spominja mogočni ohranjeni plavž v Železnikih.

Na redni znamki iz serije Slovenija – Evropa v malem je tokrat upodobljen **plavž iz Železnikov**. Železniki so bili pomembno fužinarsko, železarsko in kovaško središče. V listinah so fužine na območju današnjih Železnikov prvič omenjene že leta 1348. Pridobivali so železo in iz njega kovali žeblje, podkve in druge kovane izdelke. Ob koncu 19. stoletja so zastareli obrati ob vedno večji tuji konkurenci začeli propadati. V plavžu so zadnjikrat talili rudo leta 1902, in tako je razvita in bogata 500-letna dejavnost dočakala svoj konec. Na fužinarstvo še danes spominja mogočni ohranjeni plavž v Železnikih.

Ste ugabili ime dveh neizrekovalnih (neartikuliranih) 'govoric', ki sem ju zadnjič podtaknil spretnosti vaše domišljije? Seveda ste, ni bilo težko. Torej: **smeh** in **jok**. Kako pogosto in obilno se usipljeta iz naših ust.

Nastopata v mnogih podobah:

jok kot mevžanje, hlipanje, stokanje, kričanje, tulba kot izraz nesrečnosti in obupa, a tudi užaljenosti, trme, histerije in sovraštva (pri tem ne pozabiti na jokanje od sreče!) -

smeh kot hihet, hehet, hohot, kot smejanje 's celim trebuhom' (izraz Prešernovega prijatelja Andreja Smoleta), homerski krohot kot izraz sreče, zdravja in moči in notranje skladnosti, a tudi hudobije, nevoščljivosti in cinizma (pri tem ne pozabiti na smejanje iz stiske in obupa).

Oba - smeh in jok 'govorita' lahko iskreno, pristno, naravno, a tudi prisiljeno (kako pogosto!), umazano, ponarejeno in pokvarjeno, izsiljevalno, tudi brez vzroka in celo bedasto. (Pri tem pa ne pozabiti na usmiljenje vzbujajoče otroško vekanje in smejalno trkljanje orehov.)

In tudi onadva sta podvržena moralnemu razlikovanju: plemenita in čista sta, lahko pa tudi grda in sprijena, vseskoz pa tudi odvisna od naše omike, mere in okusa.

*

Pravite: Boš že vendar spregovoril o 'pravem' govorjenju z besedami in stavki, ki nas najbolj zanima! Potrpite še malo.

Rekli smo: govor je vse tisto, s čimer priobčujemo svoje misli, čustva in počutje, se pravi, ne samo tisti zvok, ki nam bolj ali manj izoblikovan in smiseln prihaja iz ust, tudi ne samo izraz obraza in gibanje telesa - tudi **molk** je govor, tudi z njim govorimo.

Kadar zmanjka besed, spregovori molk. Molk je govornica z bogatim besednim zakladom, je na moč zgovorna govornica, je mednarodna govornica. Iz izkušnje vemo, kako prav z molkom, s to molče trobentajočo govornico, moremo odgovarjati na krivice, žalitve, pritiske in posmehovanje in kako prav z njim izpovedujemo, recimo kar 'izrekujemo' morda najhujše notranje bolečine pa tudi srečo, ljubezen, mir in ponos.

Vemo za molk sreče - kadar je je toliko, da ni prostora za besedo; za molk predanosti in ljubezni - kdor ima res rad, tega ne obeša na veliki zvon; za molk skromnosti, sramežljivosti in boječnosti; za molk odpuščanja; za molk trezne pameti, ko veš, da je brez smisla nekemu nekaj dopovedovati in ko 'ta pameten odjenja'; za molk zvestih, ki bi si lahko z eno besedo rešili težav ali celo življenje.

Vemo za molk groze, obupa, žalosti, zapuščenosti, razočaranja, za strašni molk spolne otopelosti. Dobro pa poznamo tudi molk trme, užaljenosti in togote (tihi tedni zakoncev!); molk preračunljivosti (čakaš, kako se bo zadeva razpletla, šele potem prideš z besedo na dan); molk neznanja in neomikanosti; molk zlobe, nasilja in sadizma. Koliko manj težav bi bilo med nami, če bi manj govorili in več molčali.

Nekaj misli o molku z vseh koncev sveta:

Zmeraj se kesaš zaradi govorjenja, nikoli zaradi molčanja. Kdor molči, desetim odgovori. Prepozna je roka na ustih, ko je beseda že zunaj. Starši so nas naučili govoriti, svet pa nas je naučil molčati. Molk je človekova največja modrost. Drevo molka nosi sadove miru.

Kakšen silen klic je bil Prešernov molk o zatajevani ljubezni: "Strah razžaliti te mi jezik veže."

In še nekaj za šalo: Človek se nauči govoriti v dveh letih, potem pa se vse življenje uči molčati.

Za lep konec pa navdihnjeno spoznanje o molku sv. Frančiška Asiškega: Molčati o sebi je ponižnost. Molčati o napakah drugega je ljubezen. Molčati nekoristne besede je pokora. Molčati o pravem času in kraju je modrost. Molčati in trpljenje je junaštvo.

*

Prihodnjič pa zares o 'pravem' govorjenju. Imejte se lepo.

Deseta obletnica radia 3ZZZ

Saša Ceferin

Zadnja dva meseca sta bila resnično čas obletnic in obujanja spominov, pa tudi obujanja zavesti, da imamo Slovenci v Avstraliji svojo zgodovino dogajanj, uspehov, pridobitev.

Tako smo se 7. avgusta ob šestih zvečer člani in sodelavci 3ZZZ zbrali na radijski postaji, da proslavimo deset let nepretrganega delovanja in prostovoljne službe za slovensko skupnost. Povabila nas je Metka Lenarčič,

Govoril je še Peter Mandel, ki je bil kot član Etničnega sveta za Viktorijo ob samem začetku etnične postaje 3ZZZ. Metka Lenarčič je spregovorila nekaj besed o zgodovini programa in sodelavcih. Podelila je priznanja večletnim sodelavcem. Dobili so jih p. Tone Gorjup, Veronika Smrdelj, Barbara Smrdelj, David Hvalica, David Krnel in Aleš Brgoč. Metka se je še posebej zahvalila svoji požrtvovalni sodelavki Sonji Rupnik.

V mojem prispevku sem govorila o moji vlogi State Reviewerja in Chief Assessorja za slovensko maturo, o pomembni vlogi slovenskih radijskih oddaj v življenju slovenske skupnosti in o požrtvovalnem delu ljudi, ki so prevzeli to prostovoljno delo. Veliko več časa in priprav terja, kot je potem videti. Potem sem posebej spregovorila o delu Metke Lenarčič, ki je že pet let odgovorna za slovenske programe in vzorno izpolnjuje svojo nalogo, saj vedno upošteva potrebe skupnosti. Misli tudi na mlajšo generacijo in njihove potrebe. Skupna pobuda je bila, da je skupina mladih začela s svojim programom. Zdaj vztrajajo že peto leto. Poleg že zgoraj omenjenih fantov in deklet, sta se letos mladinski radijski skupini pridružila še Katarina Peršič in Lenti Lenko. Tako se to dobro delo nadaljuje.

Metka rada povabi maturante in mlajše učence slovenskih razredov Viktorijske šole za jezike, da kaj povedo, zrecitirajo ali zapojejo. Tako napravi svoj delež, da se v slovenski skupnosti ohranja zanimanje za učenje slovenščine.

Na koncu je nekaj vzpodbudnih in pohvalnih besed spregovoril še Kosta, upravnik proslav 10. obletnice radijske postaje 3ZZZ, potem pa smo se razživelili in razgovorili.

Metka, Lucija in Štefan Srnc, Marija Oppelt ter Saša in Sandi Ceferin smo pripravili lepo razstavo slovenskih knjig, plakatov in ročnih del. Marija Uršič je spet pokazala svojo čipkarsko umetnost. Harmoniko sta igrala brata Toni. Anica Smrdelj je organizirala skupino narodnih noš. Lepo je bilo.

Metka, hvala ti in vsem, ki ste zadnjih deset let sodelovali pri slovenskem programu, hvala vam za trud in delo. Upajmo, da bo to, kar je do zdaj tako lepo raslo, še naprej uspevalo.

ki z nekaj požrtvovalnimi sodelavkami in sodelavci že pet let vodi slovenski program.

Prvi slovenski poskusni program je bil aprila 1988 s p. Tonetom Gorjupom, Jano Lavričevo, Frankom Prosenikom in Viktorjem Lampetom. Frank Prosenik je bil prvi koordinator odbora za slovenske oddaje, ki so začele z rednim predvajanjem v naslednjem letu, in sicer julija 1989.

Zbralo se nas je kar lepo število in bil je resnično lep, slovenski večer. Pripravili so zanimivo razstavo, večer so krasila naša lepa dekleta in žene v slovenskih narodnih nošah, pa še nekaj dobrega je bilo za pod zob. Bilo je več govorov, ki smo jih vsi z zanimanjem poslušali. Ker ni bilo p. Toneta Gorjupa, ki je sodeloval od vsega začetka, je njegov prispevek k obletnici slovenskega programa prebral p. Metod Ogorevc.

sv. ciril in metod melbourne

*p. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054*

Nekatere reči bi vam moral napisati že v oktobrski številki, da bi jih izvedeli pravočasno. Za to zamudo se opravičujem. Po drugi strani pa se mnogi dogodki ponavljajo iz leta v leto brez sprememb, tako da se jim sam še privajam, za vas pa so tradicionalni. Vseeno razumem, da želite zagotovilo, da bo "spet tako kot lani". Tudi sam potrebujem, da me odgovorni na to spomnite in o stvareh vprašate.

Molitve okrog prvega novembra in na sam praznik vseh svetih so lepa navada v vseh slovenskih skupnostih in jo želimo ohranjati, kolikor je to le mogoče. Hvalevredno v nekaterih skupnostih je tudi to, da imate spisek vseh pokojnih in zanje vsaj enkrat na leto molimo oziroma darujemo sveto mašo.

Na velikih pokopališčih kot sta Keilor in Springvale je pokopanih že veliko naših rojakov in raztreseni so širom pokopališča. Na obeh pokopališčih zato ni bilo blagoslova posameznih grobov, temveč samo skupni blagoslov za vse. Na Planici je bila maša za vse pokojne člane društva v nedeljo, 25. oktobra, na pokopališču v Springvalu pa smo imeli še molitve in blagoslov.

V Morwellu smo se oglasili na pokopališču v nedeljo, 25. oktobra, po maši v tamkajšnji skupnosti. Na pokopališču v Keilorju so bile molitve v nedeljo, 1. novembra, ob 12. uri, ob petih popoldne pa pri kapelici na Elthamu. V Wodongi bodo molitve za pokojne v nedeljo, 22. novembra, ob šestih zvečer. V Geelongu bodo

Misli, november 1998

molitve na drugo nedeljo v decembru, po maši v Bell Parku.

Nabirke pri mašah za pokojne in pri molitvah na pokopališčih so namenjene za urejanje in vzdrževanje skupnih grobov na Keilorju. Na nekaterih grobovih manjkajo spominske plošče, namesto zidu na grobu p. Bazilija pa razmišljamo o slovenski kapelici. Kdor ima kakšen predlog ali je pripravljen delo izpeljati, je dobrodošel, da se javi. Potrebovali bi nekoga, ki bi redno skrbel za skupne grobove. Pokopališče govori o našem odnosu do preteklosti.

O MLADINSKEM KONCERTU lahko več preberete v kotičku mladih. Mladi iz naše melbournske skupnosti so se dobro odrezali. Zlasti je presenetila Folklorna skupina Iskra, kot so se poimenovali takrat, ko so se prijavi. Razveseljivo je, da na svojo željo vadijo tudi zdaj, ko je koncert že za nami. Želimo jim vztrajnosti pri vajah in še veliko uspešnih nastopov. Mini mladinski koncert s točkami, s katerimi so mladi in drugi nastopili v Canberri, bo v Kewju tretjo nedeljo v novembru po deseti maši oziroma po družinskem kosilu. Vabljeni!

MIKLAVŽ letos goduje ravno na nedeljo. Ta dan bo po deseti maši obiskal otroke, z narodno pesmijo pa nas bo obiskal tudi oktet TE Šoštanj. Starši, ki želite, da Miklavž obdari vaše otroke, prinesite darove v Baragov dom že prej ali pa pred mašo na dan miklavževanja v dvorano za oder.

MT. ELIZA spet vabi! Rezervirana imamo spet prva dva tedna v januarju, od 2. do 16. Prvi teden je namenjen zlasti družinam in starejšim, drugi teden pa mladim. Prijavi pa se lahko vsak, ki se je pripravljeno vključiti v skupino. Prosimo, da se prijavite čimprej!

KRSTA v tem mesecu nismo imeli nobenega.

POROKA - PAUL VASCONCELLOS in SNEŽANA DOKL, oba iz Airoport Westa, Melbourne, sta si z zakramentom poroke obljubila zvestobo v soboto, 26. septembra. Paulovi starši so prišli na poroko celo iz Južnoafriške republike, kjer je bil Paulo rojen. Snežana

je bila rojena v Opatiji. Priči sta bila Ernesto Jurca in Sharon Bachnik.

POKOJNI - MARJAN ŠIMENKO, rojen 27. 2. 1934 na Ptuj, nazadnje živel v North Sunshine, Vic, umrl 11. 9. v Western General Hospital - Footscray, pogrebna sv. maša je bila 23. septembra, pokopan pa je na skupnih grobovih v Keilorju.

ELIGIJO ŠEREK je umrl 25. septembra v Austin Hospital, Melburne, pogrebno sv. mašo zanj pa smo imeli 29. septembra in je kremiran pokopan na pokopališču v Kewju. Rodil se je na Igu pri Ljubljani, 29. novembra 1919. Njegova družina je živela v Beogradu, v Skopju, po vojni pa so prišli v Ljubljano. Še isto leto je emigriral v Italijo. Tam se je spoznal z Milko, roj. Košir, s katero se je poročil v Buenos Airesu leta 1949. Rodilo se jima je sedem otrok, dva sta že umrla. Leta 1969 je šel v Avstralijo in je živel v Baragovem domu. Po dveh letih se mu je pridružila družina. Dom so si ustvarili v Kewju. Bil je vesele narave, dober oče in je rad prepeval v cerkvenem pevskem zboru, dokler ga ni pred petnajstimi leti močno prizadela kap. Od nje si ni nikoli povsem opomogel.

FRANK LIKAR je 20. 9. umrl doma v East Keilorju. Rojen je bil v Otlici pri Ajdovščini, 22. 2. 1931. V Avstralijo je prišel leta 1952 v kamp Bonegilla. Kasneje je z družino živel v Footscrayu v Melburnu, zadnjih dvajset let pa v East Keilorju. Leta 1955 se je poročil z Angelo, roj. Rojc. Poleg žene zapušča tri otoke: Roberta, Davida in Anito ter štiri vnuke. Dva brata sta mu že umrla, ima pa še enega brata in štiri sestre; vsi so v Sloveniji. Imel je svoje podjetje - servis avtomobilskih radiatorjev. Pred leti je bil nekaj mandatov predsednik društva Jadran, še mnogo let kasneje pa je tam rad balinal. Pogrebna maša zanj je bila 25. septembra, pokopan pa je na pokopališču v Keilorju.

TEČAJ SLOVENSKEGA JEZIKA za odrasle, za mlade mamice in očete, se bo pričel v februarju, z novim šolskim letom. Tečaj bo osnovan na pogovoru v slovenščini in vajah. Več o tečaju v decemberski izdaji Misli.

Draga Gelt

LUCIJA MIKLAVEC, roj. Debevec 3. 12. 1902 v Lipsenju, župnija Grahovo. Od 1976. leta je bila vdova po Ivanu Miklavcu, s katerim sta živela na Baču. Leta 1977 se je odpravila za svojimi otroci v Avstralijo. Najdlje je živela pri Kristini, poročeni Vičič, ki je zanj zgledno skrbela do zadnjega. Poleg nje zapušča še sina Silva in hči Ivanko, poročeno Stemberger. Umrla je 15. oktobra v St. George Hospital v Kewju. Pogreb je bil 20. oktobra in je pokopana na Keilorju.

LOJZE DRVODEL, roj. 20. 6. 1924 v Črni na Koroškem. V Avstralijo je prišel 20. 6. 1961 in je večinoma živel v Melburnu, v East Coburgu. Prva žena mu je umrla že leta 1971. Otrok nista imela. Kljub visoki sladkorni bolezni se je letos junija odločil za pot v Slovenijo. Umrl je 18. oktobra v bolnici v Slovenj Gradcu za posledicami možganske kapi. Pokopan je najbrž v Črni na Koroškem.

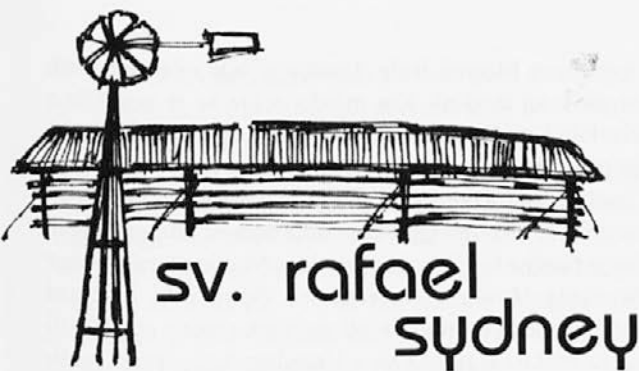
VIKTOR ŠENKINC je 21. oktobra umrl doma v Avondale Heightsu. Rojen je bil na novega leta dan 1923 v Šembijah. Julija 1956 se je v Udinah poročil z Jožefo, roj. Milavec, v Avstralijo pa sta prišla že naslednje leto. Dom sta si ustvarila v Avondale Heights. Letos julija mu je umrla žena, zdaj pa je hči Irena izgubila še očeta. Poleg hčerke zapušča sestro Pavlo Grilj, ki tudi živi v Avstraliji, enega brata v Sloveniji in enega v Argentini. S sveto mašo in s pogrebom na keilorskem pokopališču smo se od Viktorja poslovili v petek, 23. oktobra, na predvečer pa smo se povezali v molitvi rožnega venca zanj.

p. Metod

KDO JO POZNA - Ko sem na internetu našel naslov za avstralske Slovence, me je prešinila misel, da bi poiskal že dolgo »izgubljeno« prijateljico moje mame. Leta 1956 sta obe hoteli v Avstralijo, vendar se je moja mama 14 dni pred odhodom ponesrečila z motorjem in načrta ni izpeljala. Njena kolegica pa je takrat odšla v zbirni center v Avstrijo in od tam v Avstralijo. Od takrat se nista več videli. Mama mi večkrat pripoveduje, kako je bilo in kako bi jo rada še enkrat videla ali slišala. Takrat se je pisala Poldka (Leopoldina) Napotnik in je bila stara 25 let, delala je v zdravstvenem domu v Vitanju, doma pa je bila v okolici Slovenskih Konjic. Moja mama se je takrat pisala Marija Kotnik in je živela v Vitanju. Rad bi ji pripravil presenečenje, da bi se lahko ponovno srečali ali si pisali. Za kakršno koli pomoč in odgovor bi vam bil zelo hvaležen.

Rudi Ramšak

P.S. Podatke nam lahko sporočite na naslov Misli.

Fr. Valerian Jenko, OFM
St. Raphael Slovenian Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)
Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

NOVI PATER – Končno smo dočakali patra FILIPA RUPNIKA, OFM. Quantasovo letalo, ki je pristalo že deset minut čez peto zjutraj, nam ga je pripeljalo v četrtek, 15. oktobra. Kljub zgodnji uri se nas je zbralo ducat, da smo mu izrekli dobrodošlico, Sonja Fišer v narodni noši pa mu je v imenu naše skupnosti izročila šopek. Na

misijonsko nedeljo, 18. oktobra, pa ga je pred mašo pozdravila Danica Matuš. Pater je vodil mašo in tudi navdušeno pridigal o našem krščanskem poslanstvu, ki pomeni, da moramo biti vsak na svojem mestu in na svoj način tudi misijonarji. Po maši je bil v dvorani sprejem za patra, da ga je vsak lahko osebno pozdravil. Skoraj ni župnije v Sloveniji, iz katere prihajajo naši sydneyjski

rojaki, da je p. Filip še ni obiskal, saj je bil dolga leta asistent za Frančiškov svetni red. Še isti dan popoldne sva bila s patrom Filipom v Canberri, kjer je tudi maševal in govoril. Pred mašo ga je pozdravil g. Cvetko Falez, njegova vnukinja Carmen pa mu je izročila šopek. V nedeljo, 25. oktobra, pa je maševal v Figtreeju. Pred mašo ga je v imenu tamkajšnje skupnosti pozdravil predsednik Ivan Rudolf. Pater se kar dobro vživlja v novo delo v našem verskem središču. Vsi mu kličemo dobrodošel in mu želimo obilo božjega blagoslova!

KRST

JAKE JOZSEF PUSZTAI, Craigieburn, Vic. Oče Joe, mati Adriana, roj. Kermec. Botra je bila Marija Cesar. – Sv. Rafael, Merrylands, 27. september 1998.

Novorojenčku, staršem, botri in njihovim družinam iskrene čestitke!

POKOJNI

V nedeljo, 11. oktobra 1998, je v bolnici v Buli, N.S.W., umrla JOŽEFINA ŠWEIGER, roj. Hribar. Rodila se je 15. 3. 1920 pri Svetem Pongracu, Griže pri Celju. Poročena je bila s Francem Šweigerjem, ki je bil po rodu iz Črnomlja. Umrl je v Wollongongu leta 1982. Družina je prišla v Avstralijo leta 1949. Najprej so živeli v Liverpoolu, potem pa so se preselili v Wollongong. Pokojna Jožefina je nazadnje živela v Unanderrri. Pogrebna maša je bila v torek, 13. oktobra, v tamkajšnji cerkvi, nato pa je bila pokopana v možev grob na livadnem pokopališču v Wollongongu. Pokojnica zapušča sina Freda Vladimirja, ki živi v Wollongongu, hčerko Vero, por. Davies, ki živi v Woononi, sina Edvarda, ki živi v Robertsonu, osem vnukov, v domovini pa še sestro Marijo Hribar.

V petek, 16. oktobra 1998, je na svojem domu v Unanderrri umrl JANEZ KIMOVEC- Rojen je bil 27. 7. 1918 v Bukovici, Vodice nad Ljubljano. V Avstralijo je prišel leta 1959. Doma se je izučil za zidarja, tu pa je bil zaposlen kot preddelavec v železolivarni Port Kembla Steel Works. Poročen je bil z Mileno Obreza, ki je po rodu iz vasi Bezuljak, Begunje pri Cerknici. Pokojnik je rad prihajal k sv. maši v Figtree, navadno kar peš, dokler so mu moči dopuščale. Bil je milega in dobrohotnega značaja. Poleg žene zapušča tudi hčerki Marinko in Jennette, por. McCaffery, dva vnuka, sedemletno Natasho in tritedenskega Joshua, in brata Rudolfa.

V ponedeljek, 12. oktobra 1998, je na svojem domu v Gorokanu, N.S.W., umrl JANEZ ERZETIČ. Rojen je bil 18. 4. 1929 v Vrhovljah pri Kožbani. V Avstralijo je prišel leta 1959. Drugega novembra 1967 se je v Paddingtonu poročil s Katarino Zoretič, ki je po rodu iz Srčičev pri Metliki. Rodili so se jima trije otroci: tridesetletni Ernest, rojen v Coomi, devetindvajsetletna Anita, rojena v Tumutu in štiriindvajsetletni Robert, rojen v Sydneyju. Zakonca sta se pozneje razšla. Pokojni Janez je bil pred leti zaposlen pri hidrocentrali v Snowy Mountains, kjer se je pri delu poškodoval. Pokojnik zapušča poleg že omenjene družine še dva brata v domovini in sestro Poldo, ki je bila tudi na obisku pred nekaj leti. Pogrebna maša je bila v Merrylandsu v četrtek, 22. oktobra. Pokopan je bil na slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

V soboto, 17. oktobra 1998, je v Sydneyju (Lindfield) umrl MIRKO RITLOP. Rodil se je v Črenšovcih v Prekmurju 26. 10. 1934 Ivanu in Tereziji, roj. Hans. Mirko je bil deseti otrok v družini. V domovini še žive sestre Marija, Vera in Katica, v Kanadi pa Terezija. Mirko se je poročil v Razkrižju leta 1953 z Marijo Rebrica, ki je po rodu iz Srednje Bistrice. Zakonca Ritlop sta leta 1957 odšla v Avstralijo in prispela 1959. Enajst dni sta bila v Bonegilli, nato sta pet let bivala v Newtonu, 22 let v Earlwoodu, zdaj pa že trinajsto leto v Lindfieldu. Rodili so se jima Marija, por. Johnstone, Ivanka, por. Fisher in Mirko ali Michael. Pokojnik zapušča poleg žene in treh otrok tudi šest vnukinj in enega vnuka z imeni Amanda, Lisa, Carla, Daniel, Christie, Michaela in Danielle.

Pokojni Mirko se je doma nekaj časa učil čevljarstva, po odhodu v Avstrijo je delal pri zidarjih, pa tudi v Avstraliji je bilo njegovo delo gradbeništvo. Bil je zelo delaven in skrben družinski mož in oče. Pogrebna maša je bila v Merrylandsu v sredo, 21. 10. 1998, pokopan pa je bil na novem delu našega pokopališča v Rookwoodu. Njegovi ožji rojaki so mu ob odprtem grobu zapeli prekmursko žalostinko.

V sredo, 21. oktobra, je ob enih zjutraj v Mater Hospitalu v Waratah, N.S.W., umrla IVANKA KARIŽ, roj. Bole. Rodila se je 8. 8. 1904 v Križu pri Tomaju

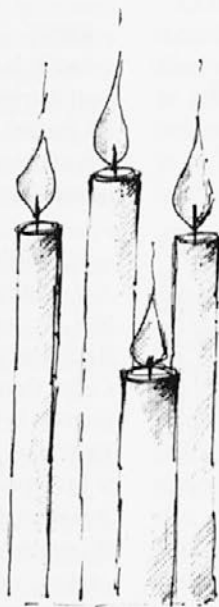
Antonu in Marjeti Bole. Ivanka je bila eden od štirih otrok v tej družini. Kot mlado dekle se je poročila s Karlom Karižem, ki je že dolgo med pokojnimi. Ivanka je prišla v Avstralijo s sinom Rhinom leta 1960. Tu je živela 23 let. Dve leti in pol je bila v Ameriki pri svoji sestri in se nato za kratek čas vrnila domov. Zadnjih sedem let je preživela v Tinonee Gardens Multicultural Village Nursing Home v Newcastleu. Odborniki in člani tamkajšnjega društva Tivoli so Ivanko redno obiskovali in jo vsakokrat pripeljali v Hamilton k slovenski maši.

Predsednik Ivo Klopčič je tudi poskrbel, da jo je obiskal duhovnik in ji podelil svete zakramente. Pokojna Ivanka je bila dobro znana po svojem krščanskem prepričanju. Ko je bila še doma v Križu, so jo vsi poznali zaradi njene pripravljenosti pomagati. Med drugim je imela veliko spoštovanje do pokojnih. Takoj, ko je zvedela, da je umrl kdo od vaščanov, je šla in pomagala družini pokojnika pri pripravah za pogreb. Med nami v Avstraliji je bila med prvimi za sodelovanje pri raznih dobroteljskih akcijah. Ivanka je imela zelo lep glas in je ta božji dar uporabljala v božjo čast ter je vedno začevala petje pri naših službah božjih, ki so jih pred leti imeli v raznih cerkvah širom Sydneyja. Rada je šla z menoj tudi v Wollongong in Newcastle in tudi tam skrbela za petje. Ivanka je rodila osem otrok, od teh jih živi še pet: Marija Kogovšek (North Sydney), Julka Nagode (Auburn), Justo Kariž (Križ, Tomaj), Fausta Kariž (Central Coast) in Rhino Kariž (Sunshine Coast, Qld.). Poleg omenjenih otrok zapušča Ivanka tudi šestnajst vnukov in pravnukov.

Pred nekaj meseci je v Perthu, W.A., umrl JOŽEF PELICON, ki je bil leta 1927 rojen v Šempasu pri Novi Gorici. V Kanadi zapušča sestro Milko in v Šempasu sestro Leopoldo.

Vsem sorodnikom omenjenih pokojnikov naše iskreno sožalje. Naj jim Bog nadomesti izgubo svojcev z drugimi darovi njegove ljubezni.

FIGTREE je na vrsti za slovensko mašo 8. in 22. novembra ob petih popoldne, decembra pa 13. 12., ko bo po maši kot vsako leto tudi obisk Miklavža. Zgodnja polnočnica pa bo tudi letos na božično vigilijo, v četrtek, 24. decembra, ob 8. uri zvečer.

CANBERRA ima slovensko službo božjo v nedeljo, 15. novembra, in v nedeljo, 20. decembra, ter na božič, v petek, 25. decembra, vsakokrat ob 6. uri zvečer.

GOLDCOAST ima naslednjo slovensko službo božjo v soboto, 21. novembra, ob 7.30 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Fairway Drive, Merimac, Old.

CORNUBIA ima v novembru slovensko službo božjo in sicer v nedeljo, 22. 11., ob pol enajstih dopoldne na slovenskem gričku Planinka, Redland Bay Rd., Cornubia. Pri kapelici bodo tudi molitve za pokojne.

NEWCASTLE pride na vrsto v nedeljo, 29. novembra, ko je prva adventna nedelja. Kraj je kot vedno stolnica Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton, ob šestih zvečer. Po maši je srečanje v dvorani.

Tamkajšnje društvo Tivoli praznuje v soboto, 21. novembra, 40-letnico obstoja. K lepemu jubileju jim iskreno čestitamo in jim želimo še mnogo uspehov pri nadaljnjem delu združevanja in pomoči rojakom v

Newcastlu in okolici. Pri maši, 29. 11., se bomo Bogu zahvalili za vse dobro, kar je društvo doseglo v štiridesetih letih delovanja in molili za pokojne odbornike, člane društva in sploh vso tamkajšnjo skupnost.

NOVEMBER je posvečen spomenu naših pokojnih. Izkažimo jim usmiljenje in darujmo zanje sv. maše in molitve. Očistimo in okrasimo njihove grobove. Naj tu spet omenim cvetje za pogreb pokojnika. Lepo je cvetje, ki ga mnogi darujejo ob pogrebi. Toda nikomur nič ne koristi. Cvetje ovene in vržejo ga v smetnjak in pokojni nima nič od tega. Zato je koristneje, da se namesto cvetja daruje v dober namen, katerega določijo svojci pokojnika.

POGREŠAN – Sorodniki Rajka ali Rajmunda Komica prosijo, da se jim oglasi. Rajko je bil rojen 18. 9. 1929 v Vipolžah, Nova Gorica.

p. Valerijan

naše nabirke

TISKOVNEMU SKLADU P. BERNARDA ZA NAŠE MISLI

\$50.- Franc in Gina Saksida, Lojze Grlj; \$40.- Silvo Tomšič; \$35.- Angela Schatter, Ivan Prugovecki;

\$25.- Marija Osolnik, Ivan Legiša; \$20.- Zvone Hribar, Tereza Ferenc; \$15.- Julka Paulic, Maria Montebruno, Danica Drvodol, Jože Bedernyak; \$10.- Ana Gustin, Franc Podobnik; \$5.- Franc Brožič, Zorina Mauric, Dragica Šiftar, družina Mlinarič, Meri Puž, Helena Žitko, Jožef in Marta Gjerek, Jožef Horvat, Marija Golenko, Ema Peckham, Danica Bizjak, Franc Ibic, Angela Umek, Franc Zadel, Franc Valentinčič, Ciril Škofic, Milica Ritonja, Jožefina Kocjančič.

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$150.- I.I.P.B.; \$100.- N.N., igralska družina (v spomin I. Šušteršiča), družina Štemberger, Apolonija Tanšek; \$80.- Julijana Šajn; \$50.- M. Krašovec; \$20.- Alojzija Gosak, Anton Kristan, družina Ferfolja; \$10.- Dragica Šiftar.

ZA OBNOVO BARAGOVEGA DOMA

\$120.- Iva in Albert Logar; \$60.- Marta Krenos; \$50.- Anton Brne, Ivan Tkalec, F. in Ivanka Tomažič, Marija in Frank Gril, Nada in Jože Bole; \$30.- Maria Barba, Franc Jakšetič; \$20.- Kristina Sango.

ZA NAŠE POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$246.- namesto cvetja na grob Luciji Miklavec; 195.- namesto cvetja na grob Frenku Likarju; \$150.- I.I.P.B.;

\$120.- namesto cvetja na grob Viktorju Šenkincu; \$100.- Mirko Šveb, C.Š.; \$30.- Marko Zitterschlager; \$25.- Slava Maver (namesto cvetja pokojni Ani Dranginis); \$20.- Fani Šajn, Marija Paunič, Zinka Černe; \$6.- družina Grl.

ZA POPRAVILA CERKVA na Tolminske, Bovskem \$100.- N.N.

ZA POPRAVILA CERKVE V RAZKRIŽJU

\$150.- J. S.; \$100.- N.N..

ZA POMOČ ŽRTVAM POTRESA

\$830.- prijatelji v spomin pokojnega Ivana Bratine namesto cvetja; \$100.- Matevž Kokelj, Pavla Zemljak, N.N.; \$50.- N.N., Pavla in Jožef Balažič, Tončka Plesničar, Marjan Zadnik; Drago Jakovac, družina Gombač, Ana Pekolj, Nada Slavec, Josephina Radja, Kristina Strle, Julijana Veber, Iva Woppeel; \$35.- Lojze Kastelic; \$20.- Angela Pouh; \$10.- M. Mejč.

ZA DOM POČITKA MATERE ROMANE

\$20.- Marija Saksida z družino za pokojno Berto Žele.

ZA MLADINO V ZIMBABVEJU

\$20.- N.N.

ZA RAZISKAVO SRČNIH OBOLENJ

\$355.- namesto cvetja na grob Eligiju Šereku.

ZA SPOMENIK PATRA BAZILIIJA

\$40.- I. & A. Veedet; \$20.- Maria Bolckey z družino, Ivanka Kreševic, Julijana Šajn, Tine Šuštaršič; \$15.- Marica Podobnik.

ZA SEMENIŠČE V VIPAVI

\$300.- Marija Martin; \$50.- Marica Podobnik.

BOG POVRNI VSEM DOBROTNikom!

Kultura

Veronika Falež

Foto: Florjan Auser

Štiriindvajseti slovenski mladinski koncert pod pokroviteljstvom slovenskih verskih in kulturnih centrov je bil letos 3. oktobra v Canberri. Bil je sanjski dogodek, ki je združil avstralske Slovence ob praznovanju naše skupne kulture, dediščine, izvora in vere. Naslov letošnjega koncerta je bil **Kultura nas druži**. To temo smo si izbrali v upanju, da nas bo kultura združila, in zgodilo se je prav to. Nastopajoči so prišli iz Brisbana, Melbourn, Sydneyja in tudi iz Canberre nas je bilo nekaj.

Z Jožico Kostarič sva z veseljem predstavili nastopajoče in skušala jih bom predstaviti tudi vam.

Koncert se je začel z nastopom naše folklorne skupine **Prvi rej**, ki je gledalce pozdravila s plesom in jih z njim popeljala po vsej Sloveniji. Začeli smo na Koroškem, šli na Gorenjsko, potem v Istro in na Primorsko in nazadnje še v Prekmurje. Nato je goste od blizu in daleč pozdravil predsednik društva **Cvetko Falež**, med njimi odpravnico poslov slovenskega veleposlaništva gospo Heleno Drnovšek-Zorko in patra gospoda Metoda Ogorevca. Gospa **Lidija Bratina** pa je pozdravila goste z deklamacijo gospe Marcele Bole: "*Pozdravljena mladina in vsi ostali, z mladinskim koncertom se lahko mladina hvali.*"

Naslednja sta nastopila Lidijina otroka **Andrew in Melissa** iz Melbourn z dvema narodnima pesmima: *Al me boš kaj rada imela* in *Bod' moja, bod' moja*, pomagal je pa tudi **Mathew**, njun najmlajši brat, ki ima komaj tri leta. Melissa hodi h klavirju in dramskemu krožku, je pa tudi članica National Youth Choira. Zapela je še *Regiment po cesti gre*. Andrew Bratina, ki se tudi uči dramo, glasbo in tap-plesanje ter je član National Youth Choira, pa je spet prišel na oder in zapel pesem o ciganskem dečku *Sirota jaz okrog blodim*.

Wendy Cestnik je nastopila dvakrat, prvič skupaj s **Kristino Messarič**. Obe sta že stari udeleženci mladinskih koncertov in sta bili že prej med nami v Canberri. Wendy je zapela Šubertovo *Ave Marijo* s Kristinino spremljavo. Wendy nam je ob spremljavi **Lentija Lenka** pričarala *The joys of love*. Tudi Lenka, ki nam je naslednji dan orglal pri sv. maši, smo bili veseli v Canberri spet veseli.

Adrian Butinar, ki prihaja iz Thomastowna v Victoriji,

nas družiti

pravi, da se rad ukvarja s športom. Na koncertu ni kolesaril, niti igral košarke, ampak nam je zaigral na 'frejtonarco' *Moj očka ima konjička dva* in njegovo najljubšo *Henček polko*.

Melissa Creevey iz Brisbana je prišla na nastop z bratom **Mathewom** in staro mamo, gospo Podobnik. Napravili so najdaljšo pot na koncert. Melissa pleše že od petega leta starosti, torej že deset let, in je že mlada gospodična. To je bil že njen četrti obisk na mladinskem koncertu. Zaplesala je polko in venček tap-plesov, Mathew pa je na kitaro zaigral *Stairway to heaven* in *Pizzicato polko*.

Iris Dietner še hodi v osnovno šolo in nam je na pamet recitala dolgo pesnitev Simona Gregorčiča *Soči*, kar je danes redkost, še posebej v Avstraliji.

Tudi canberrski najmlajši, **Michaela** in **Daniel Žagar**, **Zala Kavaš**, **Karmen Falež**, **Josephina** in **John Bole**, **Simon** in **Ivan Vrtovec-Pribac** in **Aleksander Urbas** so nam hoteli pokazati svojo umetnost, vse pa je **Igor Urbas** spremljal na harmoniko. Skupaj so zapeli *Naša četica koraka* in *Tika taka*. Za tem so fantje zapeli *Prvič v šolo*, deklice pa *Nina nana*, sama **Karmen** pa je zapela *Medvedek*.

Tik pred odmorom nas je z lepim plesanjem presenetila folklorna skupina **Iskra** iz Melbourn.

Tudi drugi del programa je začel **Prvi rej**. Lani smo imeli cel teden na obisku folklorne skupino Študent iz Maribora. Bili so izvrstna družba. V spomin na njihov obisk je Prvi rej zaplesal venček štajerskih plesov, ki so se jih od njih naučili. Prevzeli so koreografijo plesov iz Ptujkega polja.

Pravo presenečenje pa so bili na novo pečeni **Canberrski muzikantje**. **Štefan Seckar** si je lani na turneji po Sloveniji kupil novo diatonično harmoniko, ki jo je pridno vadil pozno v noč, da nas je presenetil z izrednim nastopom.

Program nastopajočih je nadaljeval **Joshua Blessing** iz Sydneyja, ki nam je zaigral na klavir.

Naslednji so nastopili **Stefan Seckar** s harmoniko, **Lojzek Črvček** na klarinet, **Simon Lowe** s kitaro in **Peter Delbianco** z bas kitaro ter nam zaigrali nekaj narodnih melodij, med njimi *V dolini tihi* in *Lovska pojedina*.

Folklorna skupina **Mali Prešeren** iz Sydneyja je gledalce osvojila z otroško ljubkostjo. Žal smo spregledali njihovo mladost, da bi jih uvrstili v prvi del programa. Zanje je bilo popoldne dolgo, vendar se jim ni poznalo.

Lidia Lapuh prihaja iz Hamptona v Victoriji in je učiteljica glasbe. Igra tudi orgle, poje v slovenski cerkvi v Kewju ter poučuje slovenščino v društvu Planica. Na kratko, zelo uspešna kulturna delavka je, ki je zapela krasni pesmi *Spominska knjiga* in *Moja Slovenija*.

Kristina Cestnik je že univerzitetna študentka in bi rada nadaljevala študij v Sloveniji. Pred kratkim je s prijateljico Elvino Johnson izdala zgoščenko. Predstavila nam je prvo pesem s te zgoščenke, druga pa je bila *Radi se imejte*. Na klavirju jo je spremljal **Lenti Lenko**.

Na oder se je vrnila **Christina Mesarič** in nam na klavir zaigrala Chopinov *Nocturne*, ki je zaključil naše lepo popoldne.

Seveda pa ni šlo brez zahvalnih govorov- Začel je pater Metod, nadaljevala gospa Drmovšek-Zorko, zaključil pa predsednik društva z zahvalo vsem nastopajočim, organizatorjem, gostom - poslušalcem, predvsem pa staršem, ki vlagajo veliko skrbi in truda v vzgojo svojih otrok.

Za simbolični prikaz teme koncerta Kultura nas druži so bili na koncu vsi nastopajoči povabljeni na oder, kjer so ob spremljavi Lentija Lenka zapeli *Mi se imamo radi*. Mislim, da je to nazorno pokazalo prizadevanje, ki smo ga vložili v 24. mladinski koncert slovenske mladine v Avstraliji.

S tem dneva še ni bilo konec. Večer smo nadaljevali s plesom, kjer nas je veselo zabaval ansambel Lipa. Vsi niso dočakali konca dolgega dne in dvorana se je počasi praznila.

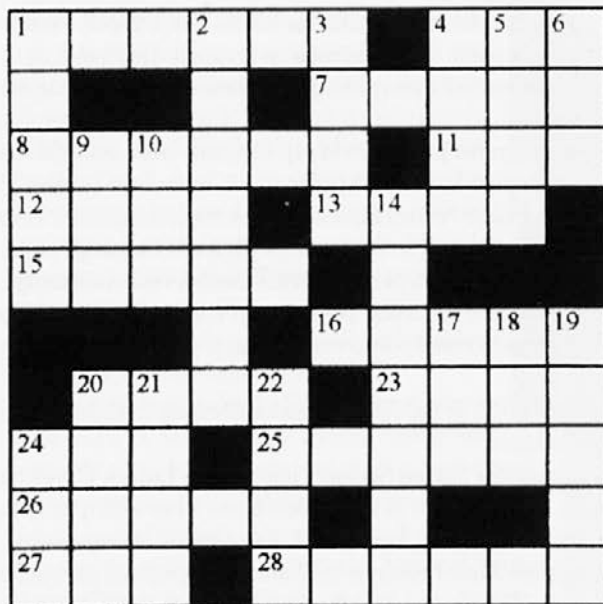
Večer pa je dosegel vrhunec, ko je Lenti Lenko postal gost ansambla Lipa.

Prihodnji dan smo nedeljsko jutro praznovali z evharističnim bogoslužjem, kjer so nas pod isto streho, kjer je prejšnji dan nastopala naša mladina, spet združili molitev, pesem in prijateljstvo. To je bil lep in primeren zaključek 24. mladinskega koncerta v letu 1998.

Koncert je bil nepozaben, vendar se je prej ali slej moral končati. Pisanost in kvaliteto nastopov ter navdušenje nastopajočih moramo samo občudovati. Upam, da bomo imeli še veliko priložnosti videti nastopajoče, zato se že zdaj veselim mladinskega koncerta v Melbournu naslednje leto.

KRIŽANKA

(Ivanka Žabkar)

Rešitev križanke iz prejšnje številke:

VODORAVNO: 1. Valentin; 7. po; 9. Eva; 10. go; 11. nevarnost; 13. nos; 14. to; 16. gd; 17. rega; 19. in; 20. enako; 22. UN; 23. oglar; 25. grm; 28. li; 29. am; 31. žad; 33. eseji; 36. era; 37. bon; 38. daš; 40. nič; 41. medmet; 42. kamilica.

NAVPIČNO: 1. Veneti; 2. lev; 3. evangelij; 4. narodna; 5. igo; 6. nosorog; 8. olikan; 12. NS; 15. ono; 18. gumaric; 21. ara; 24. glen; 26. rženi; 27. zeba; 30. miši; 32. dača; 34. soj; 35. Ida; 39. am.

VODORAVNO: 1. enako na pogled; 4. dva skupaj; 7. ptice so poraščene z njim; 8. huda jeza; 11. prva, peta in dvanajsta črka abecede; 12. moško ime; 13. oblačilo starih Rimljanov; 15. judovski duhovnik; 16. tolažba; 20. staja za živino; 23. prostor za uprizarjanje gledaliških predstav; 24. priimek slovenske sociologinje (Mirjana); 25. prerokinja pri starih Grkih in Rimljanih; 26. pripomoček za pometanje smeti; 27. šesta, druga in šestnajsta črka abecede; 28. ljubkovalno ime za Dorotejo.

NAVPIČNO: 1. moško ime; 2. predmestje (množina); 3. predstojnik samostana; 4. stopnica pred vrati; 5. vrsta žita; 6. pregovor; 9. pristanišče na obali japonskega otoka Honšu; 10. premik; 14. eden od mesecev v letu; 17. moško ime (skrajšano); 18. bivališče mrtvih v germanskem bajeslovju; 19. dolgorepa papiga; 20. kruh; 21. dvanajst mesecev; 22. vsaditev; 24. reka na Švedskem.

Posebna ponudba

Misli lahko v prihodnje naročite tudi na kaseti.

To je možnost za vse, ki zaradi poslabšanega vida težko berete.

Prosimo, da nam pomagate in obvestite o tem vse, ki bi jim lahko s tem pomagali priti v stik s slovensko besedo.

Oglasite se na uredništvo Misli.

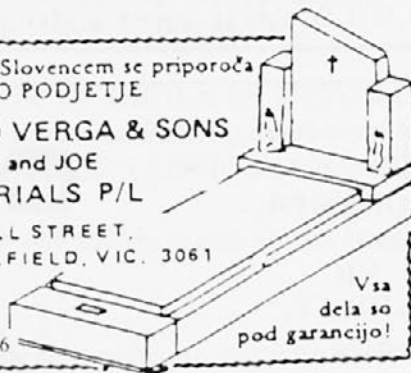

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 9470 4046

Vsa
dela so
pod garancijo!

TOBIN BROTHERS
a better way

Viktorijskim Slovincem na uslugi v času žalovanja

Head Office:

NORTH MELBOURNE	189 BOUNDAN ROAD	9328 3999
BERWICK	9796 2866	NOBLE PARK 9558 4999
BRIGHTON	9596 2253	PAKENHAM (03) 5940 1277
CRANBOURNE (03)	3996 7211	RINGWOOD 9870 8011
DONCASTER	9840 1155	ST ALBANS 9364 0099
EAST BURWOOD	9886 1600	SUNSHINE 9364 8711
ESSENDON	9331 1800	WERRIBEE 9748 7900
FRANKSTON	9775 5022	
GLENROY	9306 7211	
MALVERN	9576 0433	
MOORABBIN	9532 2211	

Frances Tobin & Associates

EAST BURWOOD 9802 9888

BRIGHTON 9596 8144

Member AFDA

TRIMM

Are your dentures more comfortable in a glass...? If so, for a **free consultation** contact **STAN KRNEL** DENTAL TECHNICIAN specialising in dentures and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v kozarcu...? Če ne, za **prvo brezplačno posvetovanje**, z zaupanjem pokličite: **STANKO KRNEL** ZOBNI TEHNIK specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

Časnik za vso družino v slovenskem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno na 16. straneh.
Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v Avstraliji in po svetu.

Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!

Naročite se tudi vi.

Letna naročnina za Avstralijo \$ 50.00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100.00

Naslov: Glas Slovenije

P. O. Box 559, Round Corner Dural, NSW 2158

Viktorijskim rojakom se priporočamo za razna obnovitvena dela na grobovih in tudi nove spomenike na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street, Craigieburn VIC. 3064

Telephone: 9305 7777

Mobile: 0412 448 064, 018 531 927

Facsimile: 9305 7369

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

**Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela**

164 Victoria Street, Brunswick, 3056 VIC.

Telephone: 9387 8488

GOJAKS MEATS & SMALL GOODS

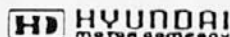
Rojakom
v Sydneyu

se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134

Phone: (02)747 4028

V.F.L

MASTER BODY WORKS P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,
DANDENONG, 3175

Ph: 9793 1477

Fax: 9793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
CAR-O-LINER-MEASURING SYSTEM
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 9560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

Videokasete iz Baragove knjižnice

SLOVENIA - film o lepotah Slovenije v angleščini, primerno darilo za vaše avstralske prijatelje, cena je 25 dolarjev

PODAJMO SI ROKE - 23. mladinski koncert, ki je bil v Sydneyju oktobra 1997, cena \$20.

TAM NA VRTNI GREDI (30 minut) - pojeta Tanja Meža in Maja Lesjak, na citrah ju spremlja Marjan Marinšek. Cena je 10 dolarjev.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. V SLOVENIJI, dveurna videokaseta o papeževem obisku, vse od njegovega prihoda do slovesa na brniškem letališču. Cena je 25 dolarjev.

JEZUS - triinosemdesetminutna videokaseta o Jezusovem življenju v slovenščini po izredno ugodni ceni, samo 6 dolarjev.

PATER BAZILIJ VALENTIN, POGREB (30 minut) - oddaja s televizijske postaje Chanel 31, cena je 16 dolarjev.

30 LET - HENČEK IGRA NAPREJ, cena 25 dolarjev.

Spominske izdaje ob obletnicah naših cerkva

30-LETNICA SV. CIRILA IN METODA V KEWJU - triurna videokaseta s slavnostnim programom z naslovom *Poživi plamen vere, ki je v tebi*. Cena je 25 dolarjev.

SPOMINSKA RAZGLEDNICA s fotografijami treh avstralskih slovenskih cerkva in oltarjev \$1.50

V ZORENJU DUŠE - pesniška zbirka Ivana B. Legiše \$15

Vse čeke z naročili prosimo napišite na Baraga Library. Prosimo, vključite poštnino.

Dom počitka matere Romane
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett St., Kew, VIC. 3101

Mother Romana Home
Slovenian Hostel for the Aged
Phone and fax: 03-9853-1054

Dom počitka matere Romane je slovenska ustanova, ki za daljši ali krajši čas nudi domače okolje ter postrežbo ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego.

Osnovna cena je 85% od pokojnine.

Če ste sami že razmišljali o selitvi v dom, poznate koga, ki bi nas potreboval ali ste samo radovedni, kakšni so pogoji za sprejem, pokličite upravnika po telefonu, ali pa se v domu oglasite osebno. Z veseljem Vam bomo odgovorili na vsa vprašanja.

CELEBRATING 1998 in SLOVENIA and EUROPE

Departing from Adelaide-Brisbane-Canberra-Hobart-Melbourne
and Sydney

Book now for SPECIAL airfares .

We are now sole agents in Australia for the ABC Car Rental
Company in Slovenia.

Please contact us for very economical rates.

**SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER**
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1998

**Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .**

*Pokličite ali oviščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel / Donvale Travel

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666**